

CAMPS DE TREBALL ALS PAÏSOS DEL SUD PERMETEN CONÈIXER UNA ALTRA REALITAT

Estiu missioner

La República Dominicana, el Paraguai o el Perú poden ser destinacions turístiques molt atractives. Però no és aquesta raó la que aquest estiu durà a aquests països persones com Maria Vilàs, Sandra Urrez o M. Àngeles Cano. Elles viatjaran a Amèrica no com a turistes, sinó com a voluntàries per participar en uns camps de treball organitzats per AMIC i VOLS. La seva intenció no és canviar el món, però sí compartir el que són amb altres persones que viuen una realitat molt diferent de la seva. Les dones, els nens i les joves són els col·lectius amb els quals passaran unes setmanes. Hi van disposades a aprendre, a donar-se completament i a enriquir-se d'una experiència que deixarà una empremta profunda en les seves vides.

P 3-4

LLUÍS SOLÉ FA
bisbe de Trujillo

«Els missioners hem d'apostar fort per l'educació de la població»

P 7

Els últims anys de la vida de sant Pau

El congrés celebrat el 2008 a Tarragona, sobre *Pau i Fructuós. El cristianisme antic a Tarraco (segles I-VIII)*, en opinió del doctor Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, «va ser un aperitiu per donar pas al plat fort» que sens dubte ha estat el congrés internacional que ha tingut lloc a Tarragona del 25 al 29 del juny passat, en el qual s'ha aprofundit científicament a l'entorn d'*Els últims anys de la vida de Pau*.

P 14

Al [CatCristEstiu] d'aquesta setmana

I Espiritualitat amb David Guindulain, s.j.

II Les herbes remeieres de fra Valentí Serra

IV Ruta per les hostatgeries monàstiques

Agustí Codinach

Col·legialitat i transparència al Vaticà

El papa Francesc impulsa una reforma en l'administració de les finances vaticanes en continuïtat amb Benet XVI i el procés de transparència davant l'avaluació del Consell d'Europa. El 26 de juny va nomenar una comissió pontifícia de cinc membres que analitzarà les activitats de l'Institut d'Obres Religioses. El Pontífex ha pres aquesta decisió pel seu desig «de fer conèixer més bé la situació jurídica i les activitats» del banc vaticà.

P 5

Editorial

Exemplaritat de Juníper Serra

Del 20 al 23 de juny, Palma de Mallorca ha estat la seu del 71è Congrés Mundial sobre el beat Juníper Serra (Petra, Mallorca, 1713- Carmelo —avui San Carlos— Monterrey, Califòrnia, 1784). El magne esdeveniment ha estat organitzat per Serra Internacional fundada el 1935 als Estats Units amb el lloable objectiu de facilitar i promoure les vocacions sacerdotals, tenint com a referent l'exemplaritat de l'humil franciscà, del qual enguany es commemora el tercer centenari del seu naixement. Fra Juníper o Ginebró Serra, havia cursat els seus primers estudis al convent de Sant Bernardí de Siena de Petra i tot seguit va ingressar al convent de Jesús a Palma, on va professar el 1731. Set anys després fou ordenat de prevere i va continuar els estudis de Teologia a la Universitat Lul·liana fins a obtenir el grau de doctor (1742). Va regentar la càtedra de Teologia Escotista i va exercir la predicació. Renunciant, però, al prestigi de la intel·lectualitat, el 1749 amb vint franciscans més, va salpar des de Cadis cap a Nova Espanya (Mèxic). Mai més no va retornar a la seva illa nadiua. Expulsats els jesuïtes, les missions de la Baixa Califòrnia van ser en-

comanades a franciscans. Quan el 1769 va començar la conquesta de l'Alta Califòrnia sota el comandament de Gaspar de Portolà, ell i els altres frares es van dedicar amb entusiasme a evangelitzar els indígenes. Juníper va fundar les missions de Sant Diego d'Alcalà, Sant Carles Borromeu del Carmel, Sant Gabriel Arcàngel, Sant Lluís bisbe de Tolosa, Sant Bonaventura... tots noms dels sants venerats al seu convent de Jesús. Amb el temps aquelles humils missions s'havien de convertir en les cosmopolites ciutats de San Diego, Los Angeles, San Francisco, Sacramento... Avui la majoria són Patrimoni Mundial de la Unesco i formen part d'una interessant xarxa viària que recorre els Estats Units i Mèxic. Als EUA fra Juníper Serra és considerat un dels pares de la pàtria. L'anomenat «apòstol de Califòrnia» fou beatificat per Joan Pau II el 1988. Avui el Serra Internacional compta amb 18.000 socis repartits en 46 països. Actualment està assolint també una important expansió a Amèrica del Sud, Àfrica i Àsia. Encomanem a aquest mallorquí universal els candidats al sacerdoci. Que tinguin, si més no, un bri de l'ardor apostòlic i de l'entusiasme missioner de fra Juníper Serra.

*CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Victor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Mercedes De La Torre, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Victor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Josep M. Alimbau, Pilarín Bayés, Ferran Blasi, M. Ángeles Cano, Josep Capdevila, Agustí Codinach, David Guindulain, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Joan Pallarès-Personat, Miquel À. Pérez, Joan Piñol, Quique, Josep Rius-Camps, Peio Sánchez, Lluís Serra, Valentí Serra, Blanca Serres, Carles Soler, Sebastià Taltavull, M. Victòria Triviño, Bàrbara Virgil, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: *Impressions Intercomarcals, SA* Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 125 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Un nou llindar

Fes allò que vulguis que et facin!

M'adhereixo als qui creuen que la tolerància és un valor positiu i dinàmic que ha evolucionat fins a designar l'acció de respecte o consideració vers les opinions i maneres d'actuar dels altres, encara que siguin diferents de les nostres.

Hi ha una evolució en l'apreciació de la tolerància que ens la fa entendre com un concepte dinàmic de projecció social. Permeteu-me que posi aquí aquell fragment evangèlic anomenat la regla d'or: «Feu als altres tot allò que vulgueu que ells us facin» (Mt 7,12). Aquesta regla és coneguda fins i tot fora de la Bíblia i Jesús la presenta com a síntesi del comportament tolerant entre les persones. La tolerància, en la seva apreciació social, sempre ha format part

d'una ètica que prioritza el valor i la dignitat de la persona. Per això, la tolerància apareix sempre tan lligada als drets humans.

Però també la tolerància té uns límits. Aquests vénen imperats pel respecte que devem a la llibertat de l'altre. Hi ha un límit on la tolerància deixa de ser virtut: és quan se situa en la passivitat i cedeix a la temptació de la indiferència, del no fer res. És el límit que imposa el sentit de justícia i la dignitat de la persona humana.

També s'ha de poder dir «aquestes situacions són intolerables!», però afegint-hi el compromís de treballar perquè desapareguin. S'ha de vèncer la intolerància amb els valors de la tolerància,

com el diàleg, la comunicació, la sinceritat, la solidaritat, la comprensió, la capacitat per començar de nou en una relació que s'ha deteriorat. I així, les vegades que faci falta.

Vull afegir que encara hi ha un pas més a fer, qualitativament humà, i que és el màxim exponent de la tolerància en el seu sentit més positiu: és l'element dinàmic del perdó, de la misericòrdia i de l'amor als enemics, element clau en la vida, la persona i el missatge de Jesús. Jesús apel·la a aquesta dimensió del perdó per fer-nos veure el gruix i la dignitat de la nostra humanitat. I d'això, vol que els cristians en siguem «experts».

**Sebastià Taltavull
Anglada**

Bisbe auxiliar de
Barcelona

Estiu, temps de solidaritat

Moltes persones dediquen les seves vacances a viure una experiència a la missió

Rosa María Jané Chueca

Per a Maria Vilàs i Edward Brumwell, aquest estiu serà inoblidable. Ells formen part d'un grup escolta i és el seu darrer any, com a grup, abans de convertir-se en caps. I volien que la seva «graduació» fos molt especial. Per això, van decidir dedicar aquest estiu a un projecte de voluntariat diferent. I van trobar la proposta d'AMIC, Amics de les Missions d'Institució Claretiana. Aquesta associació organitza, cada any, dos camps de treball: al Paraguai i la República Dominicana. Com comenta Mimi García-Baquero, Missionera de la Institució Claretiana «oferim aquesta experiència des del que som, des de la nostra experiència de fraternitat. Amb el convenciment que el món és un, de voler apropar cultures, persones... el contacte persona a persona és el més important... la gent que hi va valora més les oportunitats que té, és més sensible a altres cultures... és una experiència que pensem que val la pena».

Maria Vilàs ens explica «que anem a la República Dominicana amb la inquietud de voler canviar les injustícies que veiem. Sabem que la nostra acció és un petit granet amb tot el que cal fer, però tenim el desig de canviar el món d'alguna manera i d'ajudar amb les nostres mans, implicar-nos... hi anem sobretot disposats a aprendre molt».

Un equip de deu persones arribarà enguany a la República Dominicana, del 24 de juliol al 16 d'agost, a una zona muntanyosa, integrat per joves com la Maria i l'Edward, que s'estrenen en la vida missionera, i com Sandra Urrez, que ja fa sis anys que gaudeix d'aquesta experiència. Per a la Sandra, «cada any és diferent, perquè anem a una comunitat diferent. Enguany ens han demanat ajuda en temes de construcció, posar el terra de diferents cases, a més d'atendre

els nens». Des de la veterania que li atorguen els anys a la missió, la Sandra ens comenta que «quan hi vas el primer any, tens ganes de fer moltes coses, però t'adones que el que és important és sobretot compartir amb la gent, estar amb ells, escoltar-los, donar-los suport...».

La Maria i l'Edward tenen unes ganes enormes d'estar ja a la missió. La il·lusió els desborda quan ens expliquen què hi faran: «Nosaltres hi anem amb un projecte de casal molt estructurat, però ja ens han dit que ha de ser una cosa més oberta perquè allà els ritmes són diferents...», reconeix l'Edward. I la Maria afegeix: «Hi anem amb moltes ganes d'aprendre i descobrir coses noves del món i també de nosaltres, perquè ens trobarem amb situacions que no ens hem trobat mai. Ens posarem a prova nosaltres mateixos i els nostres mateixos límits.» Per a l'Edward, «sobretot hi anem disposats a rebre. Nosaltres tenim un pensament diferent, una manera diferent de fer les coses... podem aprendre que hi ha altres maneres de viure».

Al Paraguai, l'equip estarà format per tres persones i es dedicarà especialment a treballar amb les dones mitjançant tallers de costura. Natalia Torrico és la responsable d'aquest

El més important és compartir amb les persones, asseguren els Amics de les Missioneres de la Institució Claretiana.

«Moltes coses que per a nosaltres són "normals", allà no les tenen, i, a sobre, són felços!»

rals per buscar un futur millor i que van vendre la casa, les terres... i ara es troben sense diners, sense feina, sense res... en la misèria absoluta. Viuen en unes barraques edificades en un abocador. Intentarem que les dones es puguin valdre per elles mateixes amb el taller de costura i puguin guanyar uns quants diners.» Per a la Natalia, «es tracta d'un repte molt enriquidor. Aprens grans lliçons d'humanitat, aprens molt més del que pots ensenyar».

Experiència que marca

projecte, que es desenvoluparà del 14 d'agost al 9 de setembre: «Enguany al Paraguai anem a Lambaré, una ciutat a prop d'Asunción, la capital. Anem en un assentament, format per gent que va a la ciutat des de les zones ru-

Sandra Urrez assegura que cada any que va a la missió té més preguntes. «Aquest contacte amb la gent et marca molt i quan hi tornes continues pensant en rostres concrets i et preguntes com deuen estar. Cada any anem a comunitats diferents, pe-

rò intentem visitar les comunitats on hem estat altres anys per veure com estan... i és una de les il·lusions més grans que tinc!».

Segons Mimi García-Baquero, «pel que fa a l'àmbit material t'adaptes de seguida a no tenir televisió, ni mòbil, ni dutxa... i no ho trobes a faltar perquè la riquesa humana és impressionant!, també les injustícies que hi ha, però, malgrat tot, la gent segueix endavant. Quan tornes, valors molt més les oportunitats que tens». Per a aquesta Missionera de la Institució Claretiana, «et fa afrontar la vida aquí de manera diferent. Allà la gent viu la seva realitat d'una manera molt natural, malgrat que hi ha injustícies. T'ensenya a viure amb el que és essencial. Allà la gent no està enfadada amb el món i això et qüestiona la teva manera de viure».

La Sandra encara apunta una altra reflexió: «Hi ha un doble aprenentatge: d'una banda, aprens una altra manera de viure amb altres costums, amb altres possibilitats... però també hi ha un aprenentatge interior molt important perquè durant un mes has de conviure amb els teus companys als quals potser només has vist cinc o sis vegades en les reunions preparatòries. No ens coneixem i també has d'aprendre a compartir, a tenir paciència, a ser generosos, a pensar en els altres...»

Per a la Natalia també serà el seu sisè any a la missió i ens comenta que durant tot l'any es fan activitats per recollir fons per als projectes. «Aquests diners van directament als beneficiaris, no hi ha intermediaris. Cadascun de nosaltres ens paguem el bitllet i l'estada. Tots els diners que recollim són per a aquelles persones amb les quals compartirem unes setmanes de la nostra vida.» La Sandra comenta que «de vegades, la gent se sorprèn quan s'assebenta que dediquem les nostres vacances a estar amb ells». I completa la Natalia, entre somriures: «I no cobrem; al contrari, a sobre, paguem...!»

Viure un temps a la missió és una experiència que «no et deixa indiferent. Tothom que hi ha participat es queda amb més ganes, ningú no queda decebut», assegura la Mimi. La Maria i l'Edward compten els dies, impacients per arribar a la seva destinació. Per a ells, com a estudiants, ha estat un esforç considerable reunir els diners per participar en aquest projecte i no saben quan podran repetir l'experiència. Tot i que estan convençuts que no serà la darrera vegada.

Inquietud acomplida

VOLS és una associació vinculada als salesians que treballa la cooperació i la solidaritat amb els infants i joves dels països del Sud. Cada any organitza diferents camps de treball. Enguany ofereix la possibilitat de participar en missions a Ceuta, Ghana i el Perú. Precisament, des del Perú, concretament a Ayaviri, M. Ángeles Cano, salesiana, ens oferirà una crònica setmanal, a la pàgina 3 del suplement d'estiu, amb les seves vivències a la missió.

Ella estarà al Perú del 9 de juliol al 9 d'agost, amb tres joves més, i treballarà en un internat de noies de 7 a 17 anys. Per a la M. Ángeles, aquesta experiència missionera representa complir un desig: «Els meus estius sem-

AMIC organitza camps de treball al Paraguai i la República Dominicana.

Els voluntaris de VOLS es dedicaran a les joves de 7 a 17 anys.

pre els he dedicat als altres: camps, colònies, centres de menors... i ja feia temps que em passava pel cap anar-me'n de missions. Enguany em va sortir l'oportunitat de fer aquesta experiència i em va fer molta il·lusió. És una incertesa en moltes coses, però sé que la gent ens espera amb els braços oberts...»

Durant tot l'any la M. Ángeles i els seus companys s'han preparat per a aquesta «aventura» peruana, tot i que reconeix que «fins que no hi arribes i et trobes en situació, no et pots imaginar com serà, com és viure allà pel que fa a la pobresa i els recursos... ens hem preparat durant l'any en formació, en interculturalitat, en drets dels infants... el que moltes coses que per a nosaltres són "normals", allà no les tenen, i, a sobre, són feliços! La gent

«La nostra acció és un petit granet amb tot el que cal fer, però tenim el desig de canviar el món d'alguna manera»

que ha fet aquesta experiència em comenta que em canviarà la vida...».

Aquesta salesiana està disposada a fer el que calgui, treballar on calgui, oberta al que s'hi pugui trobar i està segura que hi haurà un abans i un després de la seva anada al Perú.

La feina a l'internat consistirà, bàsicament, ens explica, a «estar amb les nenes, acompanyar-les quan van al col·legi, fer alguna excursió, fer tallers amb elles... estar amb elles les estones en què són a l'internat...».

La M. Ángeles està mentalitzada que «hauré de fer el canvi de xip per aprofitar al màxim tots els moments. Més que el que puguem donar, hi anem a rebre, a estar oberts i poder compartir la vida, no cal fer res més... i no anar-hi amb expectatives fixades. El més important és estar obert al que que t'hi puguis trobar». Assegura que «no anem a canviar el món i que el Perú continuarà igual quan ens n'anem... el més important és el que puguem compartir i el contacte amb les persones».

Per a aquesta salesiana, aquest estiu tindrà unes vacances diferents a les d'altres anys en què també s'ha dedicat al voluntariat: «Espero fer una experiència diferent d'altres estius i poder compartir i estar oberta a aquesta altra realitat. Gaudir de la gent amb la qual em trobaré...»

A la tornada, tant ella com els voluntaris dels camps de treball a Ceuta i a Ghana, es trobaran al setembre per compartir experiències i intercanviar impressions sobre què ha suposat aquesta vivència. Segons la M. Ángeles, «diuen que això enganxa, per això no descarto la possibilitat de repetir-ho...».

Totes les persones que participen en aquests camps missioners, com la M. Ángeles Cano, «creiem que un altre món és possible. És una manera de crear ponts, de crear vincles...». Per això, opina que «ens ajudarà a fer un gran plantejament de vida, dels recursos i les oportunitats que tenim, segur que ens canviarà esquemes, a nivell personal. És una experiència humana profunda».

El Papa guia l'Església cap a la col·legialitat i la transparència financera

Mercedes De La Torre C.
Ciutat del Vaticà

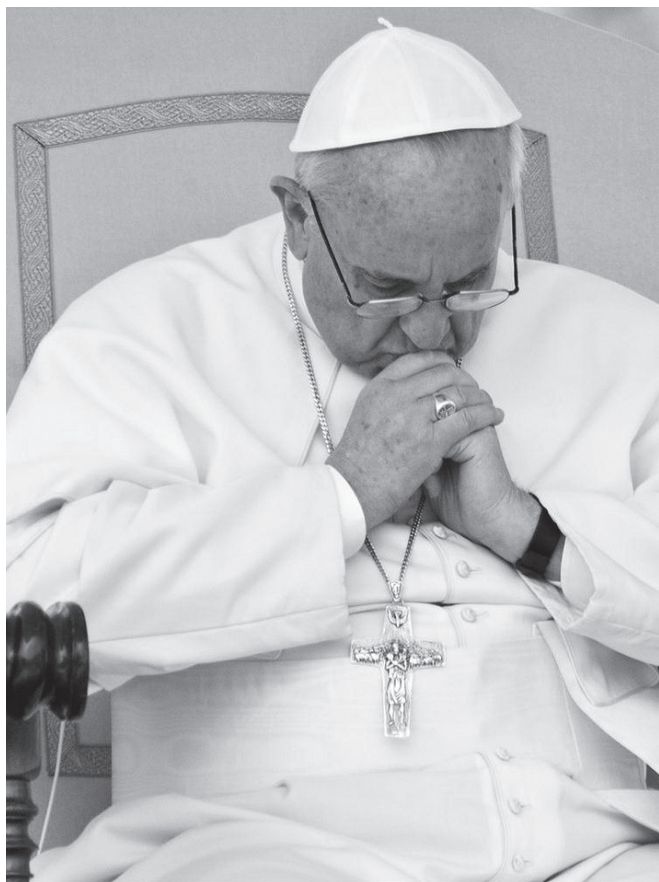
Tres mesos després de l'inici del pontificat del papa Francesc, molts es pregunten «cap a quina direcció» guiarà la barca de l'Església, sobretot en la línia de «possibles reformes» que comença a impulsar sobre el funcionament de la cúria romana i del govern de l'Església universal. Segurament Bergoglio no ignora els moments difícils del pontificat de Benet XVI, que fins i tot alguns consideren que van ser la causa de la disminució de la seva força física que el va portar a renunciar al càrrec de successor de l'apòstol Pere.

Tot i que el papa Francesc ve de «la fi del món», compta amb el seu predecessor en vida i amb la investigació per escrit que va fer la comissió cardenalícia en el cas de la fuga de documents privats de l'apartament pontifici, un text que només el successor de Benet XVI podria conèixer. Potser ha estat aquest document el que impulsa el nou Pontífex a fer reformes profundes i actuar amb calma i prudència, i sens dubte, vol fer-ho en col·legialitat com ell mateix ho ha expressat en diversos discursos.

El Papa decideix reformar col·legialment i ho demostra la creació a l'abril d'un grup de vuit cardenals perquè l'aconselli en el govern de l'Església universal i per estudiar un projecte de revisió de la constitució apostòlica *Pastor bonus* sobre la cúria romana.

Finances vaticanes

D'altra banda, el papa Francesc promou una reforma en l'administració de les finances vaticanes en continu-

«El Vaticà s'esforça en l'intercanvi d'informacions per contrastar els fenòmens de blanqueig de diners i el finançament de terrorisme»

itat amb Benet XVI i el procés de transparència davant de l'avaluació del Consell d'Europa, encarregat de revisar les mesures que prenen els estats per a la lluita contra el blanqueig de diners i el finançament del terrorisme, Moneyval.

Aquesta línia de transparència vaticana es va iniciar quan Benet XVI va crear l'Autoritat de la Intel·ligència Financera (AIF) constituïda per la carta apostòlica en forma de *motu proprio* el 30 de desembre de 2010, que és un sistema per «protegir la Santa Seu sobre abusos potencials» o algunes transaccions «en direcció incorrecta».

El director de l'AIF, René Brülhart, va assegurar que el papa Francesc es troba «més que feliç» pel progrés de les activitats en la lluita contra el blanqueig de capitals i el finançament del terrorisme durant la presentació del primer Informe Anual de l'AIF que recull dades des del seu començament a l'abril del 2011 i tot l'any 2012. Brülhart va remarcar «el suport intern i el fort compromís per continuar pel camí iniciat el desembre del 2010», i va assegurar que s'està fent «un procés de revisió profunda que encara es troba en curs» per verificar que els

documents estiguin en ordre, establir metodologies potencials per detectar riscos sobre algunes transaccions i que aquest procés continuarà durant els pròxims mesos.

A més, Brülhart va explicar que l'AIF no té cap limitació per verificar operacions financeres de la Santa Seu, també en el passat, però va aclarir que l'organisme actua pel que fa a verificació, com a unitat d'intel·ligència, en el qual intercanvia informació financera per obrir processos legals i realitzar assistència mútua, també a escala internacional. «Aquest és un senyal clar sobre com la Santa Seu i l'Estat de la Ciutat del Vaticà assumeixen seriosament la responsabilitat de combatre el blanqueig de diners i el finançament del terrorisme», va explicar el director de l'AIF, que va assegurar que el Vaticà està demostrant ser «col·laborador creïble a escala internacional i que s'esforça clarament en l'intercanvi d'informacions per contrastar els fenòmens de blanqueig de diners i el finançament de terrorisme».

Finalment, René Brülhart va explicar que en el primer informe de l'AIF hi ha sis informes suspesos, i va precisar que n'hi ha «dos que es troben a càrrec de la justícia, per la qual cosa en el futur es coneixeran els detalls a través de les instàncies competents», però sí que va aclarir que «no estan relacionats amb activitats relacionades amb el terrorisme».

Instituïda una comissió per analitzar les activitats del banc vaticà

El 26 de juny passat el papa Francesc va nomenar una comissió pontificia de cinc membres que analitzarà les activitats de l'Institut d'Obres Religioses (IOR). La comissió recopilarà documents, dades i informació sobre l'IOR i presentarà els resultats del seu treball al Papa, que ha pres aquesta decisió pel seu desig «de conèixer millor la situació jurídica i les activitats» del banc vaticà per «permetre una més gran harmonització de l'entitat amb la missió de l'Església universal i la Seu apostòlica, en el context més general de les reformes que siguin oportunes dur a terme per part de les institucions que formen part de la Seu Apostòlica».

La comissió està formada per cinc membres. El seu president és el cardenal Raffaele Farina, «home de confiança del Papa»; el cardenal Jean-Louis Tauran, que és també membre del comitè de supervisió de l'IOR i president del Pontifici Consell per al diàleg In-

terreligiós; Mons. Juan Ignacio Arrieta Ochoa de Chinchetru com a coordinador; Mons. Peter Bryan Wells, representant de la Secretaria d'Estat, i Mary Ann Glendon, presidenta de l'Acadèmia de Ciències Socials. Amb aquesta decisió, el papa Francesc «ha volgut adaptar millor les estructures i les activitats de l'Institut a les exigències dels temps actuals» per «permetre que els principis de l'Evangeli il·luminin també l'activitat de naturalesa econòmica i financera», i ho fa «a la llum de la necessitat d'introduir reformes en les institucions que ajuden a la Seu apostòlica», segons va informar un comunicat vaticà.

D'altra banda, dos dies després de la creació d'aquesta comissió pontificia, es va produir la detenció del prelat italià Nunzio Scarano, al servei fins fa un mes de l'Administració del Patrimoni de la Seu Apostòlica (APSA). Se l'acusa d'haver extret prop de 600.000 euros en efectiu d'un compte del Banc Vaticà, sobretot en petites quantitats

de 10.000 euros cadascuna, que posteriorment eren lliurades a uns còmplices perquè ho convertissin en xecs que el mateix Scarano dipositava en un compte obert en un banc italià per pagar una hipoteca.

Encara no es coneixen més detalls sobre les acusacions i si la detenció del prelat italià, natural de Salern, està relacionada amb les investigacions recents al voltant de la manca de transparència del banc del Vaticà.

La Santa Seu, a través del seu portaveu, el P. Federico Lombardi, ha declarat que «Mons. Nunzio Scarano havia estat suspès fa més d'un mes del seu servei a l'APSA, tan bon punt els seus superiors havien estat informats que hi havia una investigació sobre ell». Lombardi també ha dit que «la Santa Seu no ha rebut encara cap sol·licitud sobre la qüestió per part de les autoritats italianes competents, però confirma la seva disponibilitat per a una col·laboració plena».

RàdioEstel
DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.00 h a 1 h

Redifusió del programa les nits de
diumenge a dilluns d'1 a 2 h.

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

NOSAR
COMUNICACIÓ
Tel. 606 974 623

www.dematinada.es

També ens trobareu al Twitter

Síria

Assassinat un sacerdot catòlic

El P. François Murad col·laborava estretament amb la Custòdia franciscana

CTS
Damasc

El diumenge 23 de juny va ser assassinat a Gasaníe (Síria) el pare François Murad, monjo melquita. El P. Murad vivia al convent franciscà de Sant Antoni de Pàdua, la Custòdia de Terra Santa, on es trobava precisament per refugiar-se i oferir ajuda. Les forces rebels van atacar el convent, van assassinar el religiós i van saquejar tot el complex.

El pare François era ben conegut a la regió on s'havia retirat, fa uns quants anys, com a eremita. Després d'haver fet el noviciat franciscà per a la Custòdia, a Roma, va sentir una crida forta a la vida contemplativa. Una crida que es va fer realitat a Síria, ja que era ciutadà d'aquest país. Els seus vincles amb la Custòdia es van mantenir forts i acostumava a anar sovint a ajudar els diversos convents, substituint els frares, fins al punt que «era un dels nostres», segons paraules del pare Custodi.

Des del començament de la guerra a Síria, va deixar la seva ermita per assistir un frare malalt, donar servei a una comunitat religiosa veïna, i trobar-se així més segur. Les circumstàncies tràgiques de la seva mort han provocat especial dolor a la Custòdia. La mort del pare François ha suposat un cop dur per a tots els frares.

La presència de la Custòdia a Síria és plurisecular; els frares sempre han dut a terme la seva missió de servei a la població i la continuen oferint en aquests temps difícils, sense distinció de credo o afiliació política. Fa unes quantes setmanes, les revistes de Terra Santa de la Custòdia informaven que aquesta, a la regió de l'Orontes, acull un «centenar de persones, cristians i musulmans sunnites i alauites. La vida en comú és possible perquè el sacerdot ha prohibit categòricament a tothom de parlar de política al monestir. Però falta de tot: pa, aigua, electricitat... Els frares i les religioses franciscanes fan tot el possible per procurar medicaments i productes de primera necessitat».

La Custòdia, en la mesura de les seves possibilitats, ajuda els frares que hi ha a Síria, i els fa arribar tot el que necessiten. Però el risc a què s'enfronten per enviar aliments és gran. Els frares, fent valer el caràcter religiós de la seva missió, han arribat a acords amb els diversos partits per garantir els seus desplaçaments. Però la situació és aleatòria ja que els grups extremistes interfereixen i cap desplaçament no es pot considerar segur. El segrest de dos bisbes, dels quals no es tenen notícies des de fa dos mesos, n'és una prova.

Ajuda a la població

Malgrat el risc, els frares treballen de valent per ajudar la població. A més de l'ajuda que ofereixen en els seus dispensaris, on hi treballen les religioses franciscanes i les germanes del Roser, els frares acullen els refugiats en al-

«La Custòdia fa una crida a la comunitat internacional per trobar vies de diàleg amb les forces militars perquè instauri una treva i es treballi en la conciliació»

guns convents; distribueixen aliments als pròfugs i a tothom que es presenta a la porta dels convents; participen econòmicament en la restauració de les cases enderrocades que pertanyen a les famílies de les seves parròquies; ajuden els pobres i, a vegades, fan d'intermediaris en els casos de segrest dels seus parroquians.

El fet d'acollir tothom pot provocar les represàlies per part d'una facció o una altra. El mes de desembre passat, un convent va ser bombardejat i, des d'aleshores, es troba desert. Tot i així, els frares continuen oferint una gran ajuda espiritual a la població a la qual serveixen. La guerra té en tot i arreu un impacte negatiu, però també ha animat els cristians de diversos ritus a apropar-se els uns als altres, a ajudar-se recíprocament i a pregar plegats. En alguns pobles de l'Orontes, els franciscans són els únics que s'han quedat i que celebren els sagraments per als diversos ritus. A més, organitzen moments de pregària, on tothom hi va. «El nostre paper —diu un frare que viu a l'Orontes— és esdevenir bojos de Déu que continuen portant esperança a tots els qui pensen que no hi ha futur, que no hi ha esperança ni caritat.»

La Custòdia fa una crida a la comunitat internacional per trobar vies de diàleg amb les forces militars perquè instauri una treva i es treballi en la conciliació de les parts en conflicte. Cap de les mesures adoptades fins ara no ha donat resultat. Només han servit per augmentar la violència i el nombre de víctimes, i han estat incapaces de donar a Síria el que necessita: crear les condicions perquè la pau torni el més aviat possible.

Brasil

Els bisbes donen suport a les manifestacions pacífiques

ACI / Brasília

Els bisbes del Brasil han publicat una nota on han expressat la seva solidaritat i suport a les manifestacions de protesta davant d'una situació injusta, només quan siguin pacífiques i no tinguin cap càrrega de violència.

Les protestes al Brasil, animades pel Moviment Passe Livre, expressen el desacord d'un sector important de la població que no aprova l'augment de la tarifa del transport públic, que reclama que la corrupció de l'administració del govern s'aturi i és un toc d'atenció davant de les despeses elevades que s'estan produint amb motiu del Campionat Mundial de Futbol del 2014. Els manifestants també demanen més inversió en sanitat i educació.

Els prelatos asseguren «la nostra solidaritat i suport a les manifestacions,

quan són pacífiques, que han portat al carrer persones de totes les edats, especialment els joves. Es tracta d'un fenomen que involucra el poble brasiler i desperta una nova consciència. Cal atenció i comprensió per identificar els seus valors i límits, sempre amb l'objectiu de construir la societat justa i solidària que desitgem».

Per als bisbes, es tracta de manifestacions justes, nascudes espontàniament, especialment entre els joves i amb el suport de la xarxa. És un despertar davant dels problemes no resolts i no afrontats, com ara «la corrupció, la impunitat i la manca de transparència».

El missatge dels prelatos confirma la posició de l'Església: «No a la violència! No a les manifestacions i protestes violentes i no a la violència contra els manifestants i contra els joves.»

La invitació de la Conferència

Episcopal s'adreça a tothom perquè «la solució dels problemes del poble brasiler només és possible amb la participació de tothom». «Tothom, fins i tot en la protesta, ha de respectar l'ordre, el bé comú, els béns de tothom i la pau, però el clam del poble ha de ser escoltat», acaba dient la nota,

D'altra banda, l'arquebisbe de Rio de Janeiro, Mons. Orani João Tempesta, ha confirmat que les protestes no afectaran la realització de la Jornada Mundial de la Joventut, que tindrà lloc del 23 al 28 de juliol. El prelat ha comentat que ha parlat amb les autoritats d'intel·ligència brasilera, que els han garantit la seguretat de l'esdeveniment.

L'arquebisbe de Rio ha dit que les manifestacions «són expressions que formen part d'un país democràtic», encara que ha rebutjat els actes de violència d'alguns manifestants.

Hondures

«Els pobles enfonsats en la misèria i la violència han descuidat l'educació»

Lluís Solé Fa, bisbe de Trujillo

Carme Munté

El tarragoní Lluís Solé Fa, religiós de la congregació de missioners de Sant Vicenç de Paül, va arribar a Hondures per primera vegada l'any 1976. A partir del 1981, s'hi establí definitivament. Des del 2005, és bisbe de la diòcesi de Trujillo, caracteritzada per la seva gran extensió i per uns poblats molt disseminats. La principal problemàtica, però, és la violència organitzada i el narcotràfic, i la dificultat per fer-hi front. Per al bisbe de Trujillo, que el 23 de juliol farà 67 anys, la solució passa per l'educació.

Quines són les característiques de la diòcesi de Trujillo?

Té una extensió de 25.300 quilòmetres quadrats, amb una població de 500.000 persones. Només tenim 20 capellans, que tenen moltes dificultats en l'atenció pastoral, ja que les poblacions estan molt disseminades i els accessos són complicats. Falten carreteres i hi ha zones on només s'hi pot arribar amb barca. Això ens obliga a tenir molt bona salut, i no tothom ho aguanta...

Un repte és la pastoral vocacional?

Per a nosaltres és una prioritat. Amb tot, com que anem tan desbordats, no tenim possibilitat d'alliberar alguns sacerdots perquè es dediquin a la pastoral vocacional.

I, en canvi, les sectes no paren de créixer...

Un 50% dels habitants són catòlics. L'altre 50% ja s'han adherit a les diverses sectes procedents dels Estats Units. L'objectiu d'aquestes sectes finançades amb dòlars és créixer a Amèrica Llatina i crear una oposició forta a l'Església catòlica perquè és la que, després del Concili Vaticà II, s'ha erigit en la veu profètica que denuncia amb valentia l'imperialisme dels Estats Units. L'objectiu, doncs, és envair Amèrica Llatina de sectes que provoquin el descrèdit de l'Església catòlica i que frenin la seva veu profètica.

Una veu, profètica, per exemple, que denuncia l'exploació minera sense escrúpols...

Sí, les extraccions mineres a càrrec de companyies canadenques amb capital nord-americà són un problema greu. És el resultat de governs desesperats per vendre les riqueses dels seus països i companyies mineres que no tenen escrúpols a l'hora d'aconseguir il·legalment permisos per fer les explotacions a cel obert. Assistim a la trista realitat de veure com persones que denuncien aquest greu crim ecològic i social són perseguides i assassinades. Davant d'aquesta situació, l'Església és la que s'atreveix a fer sentir la seva veu de denúncia profètica. No ens cansem de repetir que acceptar que siguin destruïts béns i recursos naturals és una traïció a la pàtria.

Com perjudica a la població?

L'extracció de minerals com són l'or o la plata es fa en zones d'alta munta-

Visita pastoral a Río Plátano.

«Tenim 96 morts per cada 100.000 habitants, una xifra que es considera normal en països que estan en guerra»

nya. Destruïen i contaminen les fonts d'aigua natural, cosa que acaba perjudicant i fent emmalaltir les poblacions més baixes. En les trobades periòdiques que duem a terme els bisbes d'Amèrica Llatina, ens hem adonat que és un problema generalitzat, però que és difícil lluitar-hi.

La violència és un dels principals problemes d'Hondures?

La problemàtica social està marcada per la violència, el narcotràfic, la corrupció. Realment és el que es viu. Tenim 96 morts per cada 100.000 habitants, una xifra que es considera normal en països que estan en guerra. La situació, doncs, és de caos: pobresa i violència protagonitzada per les *maras* (bandes juvenils), aliades amb els narcotraficants...

Estariem parlant de crim organitzat?

Sí, de crim organitzat que converteix la societat en una víctima constant. També hem de tenir en compte la implicació de la policia amb el narcotràfic i el crim organitzat, la corrupció de jutges, de fiscals, de polítics..., l'economia, que està totalment esberlada. El país està venut, no pot pagar els mestres,

els funcionaris públics, el deute intern i extern és incalculable. És molt difícil sortir-ne perquè no hi ha capacitat de reacció. Si aquesta situació passés en un altre país, la població es revoltaria. En canvi, a Hondures, hi ha una actitud molt passiva. La falta d'educació impedeix de fer veritable oposició i propiciar que les coses canviïn.

La raó d'aquesta situació, doncs, és la manca d'educació de la població?

La meua experiència com a mestre m'ha donat el convenciment que els missioners hem d'apostar fort per l'educació de la població, especialment quan descobrim que la majoria de pobles enfonsats en la misèria i la violència ho estan perquè han descuidat l'educació. El cas d'Hondures és claríssim. Com a bisbe, i davant l'escassetat de sacerdots que tenim, no podem renunciar o rebutjar les tasques pastorals, però tampoc no podem defugir la nostra aportació en l'àmbit de l'educació. Em sap greu que hi hagi sacerdots que de vegades no en siguin prou conscients. A més, a Hondures no existeix la separació tan gran que hi ha a Catalunya i

l'Estat espanyol, i les escoles públiques ens obren de bat a bat les portes perquè hi col·laborem, però no fent catequesi, sinó simplement educació en valors. És una tasca molt interessant i maca.

El pontificat del papa Francesc ha obert un camí d'esperança?

El papa Francesc es manifesta tal com és. En aquest sentit, vol una Església més transparent, més pobre, més fidel a l'evangeli, més fidel al Concili Vaticà II. Així doncs, tenim l'oportunitat de viure un canvi molt necessari en l'Església. I no estic parlant només de la cúria romana, sinó de tota l'Església. Cal una conversió pastoral, tal com ens diu el document conclusiu de la V Conferència General de l'Episcopat Llatinoamericà, celebrada el 2007 a Aparecida. El papa Francesc s'hi referirà moltes vegades, perquè, de fet, va coordinar l'equip de redacció de tot el document final. Precisament va ser en aquell moment quan es va començar a valorar molt el pensament, l'actitud, la postura, l'amor a l'Església del cardenal Jorge Mario Bergoglio. Per tant, a l'Església d'Amèrica Llatina no ha estranyat tant que hagi estat ell l'escollit com a nou Papa.

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

petita gran residència.

Petita (hi ha lloc per a 16 persones), gran (els residents la fan gran).

Places disponibles, ambient familiar

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Punt de vista

Josep Capdevila i Soldevila
Arxiver de Sant Just i Pastor

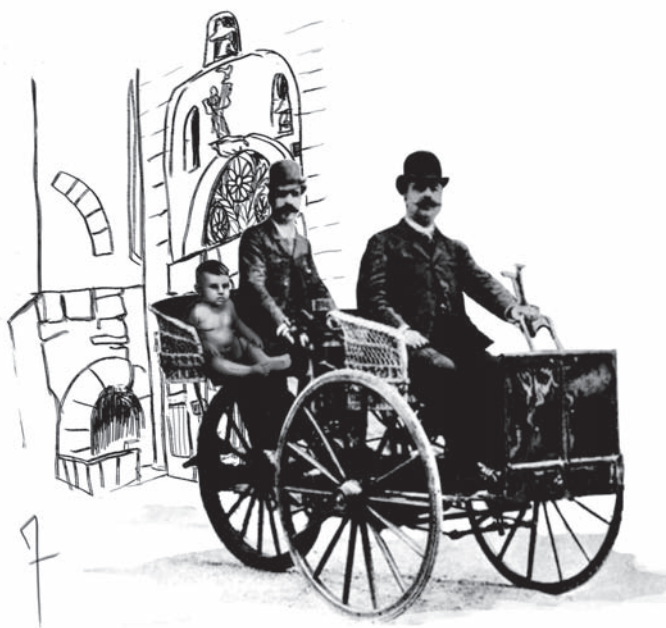
La celebració de sant Cristòfol i la benedicció d'automòbils

Sant Cristòfol de Lícia, segons el primer text conegut, una *Passio* del segle VIII, és un sant que va morir martiritzat a principis del segle IV. La devoció popular a sant Cristòfol es va difondre ràpidament per Orient, on ja s'havia consolidat durant el segle V, i a l'edat mitjana el seu culte es va estendre per tot Europa.

Els recents estudis de David Woods, professor de la University College Cork d'Irlanda, apunten que Cristòfol va ser un soldat fet presoner i obligat a servir a la unitat romana *Cohors Tertia Valeria Marmaritarum*. Va ser batejat pel bisbe Pere d'Alexandria, qui li va imposar el nom

de Cristòfol, el portador de Crist, i va ser martiritzat per causa de la seva fe durant la gran persecució, vers l'any 308. No es va iniciar un culte al lloc on fou martiritzat, tal com acostumava a succeir, perquè Cristòfol era un foraster en aquella comunitat però sí que se li va donar culte a la seva terra, la ciutat Abu Mina, prop d'Alexandria, on el bisbe Pere va portar-hi les despulles. Allà, però, segons el professor Woods era conegut amb el nom de Menna.

La relació de sant Cristòfol amb l'automòbil sembla que prové d'Itàlia. La mare del rei Humbert d'Itàlia duia sempre al seu vehicle una reproducció de la pintura de sant Cristòfol de Tiziano, perquè la protegís de tot accident d'automòbil. Tot plegat va fer que els nobles italians imitessin la mare del rei i també portessin sant Cristòfor als automòbils, fins que s'acabà convertint en patró dels automobilistes.

La crònica de l'automobilització a Barcelona arrenca de la fi del segle XIX. El 1889, l'empresari tèxtil Francesc Bonet va anar a París per assistir a l'edició de la fira d'aquell any. Allí va poder admirar els motors d'explosió fabricats per ser muntats en autos de quatre rodes. Amb dos petits motors a l'equipatge, Bonet tornava a Barcelona i construïa el primer automòbil que va circular per la Península.

Tot i que a final de segle no hi havia a Barcelona més d'una dotzena de cotxes, ja trasbalsaven la placidesa del passeig de Gràcia. Ja eren possibles els desplaçaments ràpids i ben aviat proliferarien les curses d'automòbils.

Totes dues activitats comportaven un risc i els conductors van sentir la necessitat de tenir un sant per protector. Els va semblar que el millor seria sant Cristòfol, com ja havia estat proclamat en altres llocs d'Europa.

La Junta d'Obra que administrava la capella del Regomir va pensar que Barcelona també podia posar els automòbils sota la protecció de sant Cristòfol i l'any 1907 va organitzar la benedicció per primera vegada a Espanya.

També aquest any, la tradicional benedicció tindrà lloc el proper dia 10 de juliol amb la celebració de la santa missa a les 8 i a les 19.30 h, benedicció d'automòbils de 9 a 14 i de 17 a 19 h, rua de cotxes històrics a les 12.30 h aproximadament, i ballada de gegants a les 20 h.

La Junta d'Obra desitja que la protecció de sant Cristòfol faci que la nostra conducció sigui més segura i responsable.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

La llista

Tinc una llista on consten els noms d'aquells amb qui he mantingut o mantinc correspondència. Són noms de familiars i amics. Avui la repasso per tal d'organitzar una trobada festiva. Tinc una sorpresa: molts de la llista ja han passat a l'Altra Vida.

El temps és poderós i tossut. Treballa a pas de tortuga, però eficaçment. Suma dies i mesos i anys. Arriba un dia en el qual t'adones que ets una «persona gran». Has viscut un llarg tram de la vida. Moments de goig i de tristesa. Amalgama inevitable.

Les persones del nostre voltant van adquirint anys i maduresa. Sembla com si el temps ens fes més semblants, menys distants. Tanmateix, l'enclusa dels dies ens forja. Adquireixes tasques i responsabilitats. Assoleixes metes cercades i també inesperades. Com el Savi de l'Antic Tes-

tament, descobreixes que quasibé no hi ha res nou sota la capa del cel. T'afanyes en tasques que feren altres persones. Repeteixes o continues la seva obra. Descobreixes que les dates dels fets viscuts són diferents per a les noves generacions. És com ha de ser. I no d'una altra manera.

La llista amical ha esdevingut més curta. Una bona colla de gent ha assolit el Més Enllà. He entrat altres noms en la llista. No obstant això, la llista és més reduïda. És com ha de ser. I no d'una altra manera. L'escala de la vida ens col·loca en graons ascendents. Descubrim el pas marcial d'una existència que ens abocarà a l'eternitat. Com aquells que ja no són en la meua llista, sinó en la del Llibre de la Vida.

Quants records dels familiars i amics difunts! Han deixat petjades en la nostra ànima. Ho agraïm de cor. Els enyorem una mica. I els recordem en el «memento» dels fidels difunts. Els que no són a la llista estan en una Festa molt gran i millor. Celebren festa en tot moment en la presència de Déu, dels àngels i dels sants. En el lloc on és impossible envellir. Quina festa!

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Colom - 1 bis (Càntic - 12a)

Entre els de vida salvatge i els mandrosos de les ciutats, hi ha els domèstics. Al costat dels galliners, s'hi feien gàbies. Els primers dies s'alimentava els coloms però, després, se'ls alliberava, i ells mateixos se'l buscaven. Hi tornaven per dormir, hi feien el niu, incubaven dos ous i hi naixien els coloms. De manera semblant devien fer en temps bíblics. Al temple hi havia comerciants que en venien als israelians que anaven a complir amb la llei. És l'únic ocell apte per al sacrifici. Sentien tendresa pels coloms. Al mateix Abraham se li indica que ofereixi animals partits, però el colomí no el podia matar. Les aus de rapinya sobrevolaven sobre la preparació per a l'holocaust i ell les feia fora. Després va caure en un somni profund i li fou revelat el futur de la seva família (Gn 19,9). Els parrups de la parella en la seva època d'aparellament i, els gestos de festeig, més que instints, suggereixen amor. El mateix Jesús, quan va expulsar els mercaders, en el cas dels coloms, ho va fer sense violència. També ens aconsella que siguem cànids com coloms (Mt 10,16).

«Coloma meua, en les esclertes de la roca, en els amagatalls dels espadats, fes-me veure la teua cara, fes-me sentir la teua veu, perquè la teua veu és suau, i la teua cara, bonica», diu el Càntic (2,14). La litúrgia utilitza aquesta imatge en dies dedicats a Maria. L'estimada, esposa o promesa, del Càntic, d'acord amb aquells temps, l'hem d'imaginar com una noia de tretze anys preciosa, amb l'aparença d'una jove d'aquesta època, de disset. Somiadora, de mirada neta i eixerida. Hi ha alguna cosa que alegri més l'ànima que un somriure femení com aquest? En dues ocasions, (1,15 i 4,1), quan parla dels seus ulls, diu que són coloms. Quina imatge més bella i adient! Em sap greu que em resulti tan difícil trobar aquestes mirades. Les que veig al meu costat, la majoria de vegades, suggereixen avorriment, interessos ocults, indiferència... Si miro els anuncis, passa el mateix. El maquillatge, en un cas i altres, té una tonalitat freda, blavosa, de llangor espiritual que insinuen reclamar compassió o satisfaccions egoïstes.

De vegades gaudeixo de mirades transparents, alegres i de vitalitat il·lusionada. (No les anomeno ni *teenager*, ni joves de quinze anys.) Un monument, una flor o un ocell estan condemnats a desaparèixer. Si l'embruix d'aquestes qualitats són humanes, estan destinades a l'eternitat i, encara en el temps, glorifiquen el Senyor. Sant Pau diu: «Glorifiquen Déu en el vostre cos» (1Co 6,20). Per res del món gosaria embrutar aquestes mirades!

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Dues polítiques, dos errors

La transició política, després de la mort de Franco, va obrir un horitzó ple d'esperança, dinamitat poc després per actituds antidemocràtiques, subjacents al llarg de la història espanyola. Resumeixo els dos grans errors de la recuperació democràtica.

Primer, tots com Catalunya. Quan es va dibuixar el futur del país, amb el desig de superar els problemes del passat, es va optar —amb sang, suor i llàgrimes— per la unitat en la diversitat. Només aparentment i amb l'única excepció del concert basc-navarrès. Catalunya en la seva autonomia es va convertir en el punt de mira. L'objectiu era no ser menys que Catalunya perquè no fos diferent dels altres. La solució d'Adolfo Suárez va ser el «café per a tots». Una manera de diluir l'especificitat catalana i d'entrar en una dinàmica de comparacions que condueixen a un carreró sense sortida. La predicció de Josep Tarradellas s'ha acomplert: «17 autonomies, 17 parlaments, 17 policies. Això és xauxa. Això no pot funcionar bé.» El sistema que suposava eliminar estructura estatal per distribuir-la a les autonomies no es va implantar mai. L'alt funcionariat, la casta, els poders fàctics, el franquisme latent, les elits extractives... han lluitat amb dents i ungles per mantenir els seus privilegis. No han perdut mai la batalla. Les duplicitats quedaven assegurades. Cada decisió de Catalunya era criticada pels altres per ser posteriorment imitada amb la finalitat de no ser menys. S'han aconseguit algunes fites,

«Res no és espontani. Tot obeeix a un pla minuciós, executat de manera implacable»

però no s'ha canviat la mentalitat de fons.

Segon, Catalunya com tots. La frase de Wert ho reflecteix, només en part: «Cal espanyolitzar els nens catalans.» L'objectiu traçat conté una càrrega en profunditat. Es va començar a posar

en pràctica fa uns anys. El darrer pas és la reforma de les administracions. Si la Generalitat parla de construir estructures d'Estat, l'Estat pensa a prendre-li les competències d'una autonomia relegant la Constitució que invoquen tant. Per a això, teràpia d'electroxoc: atac sistemàtic a la llengua pròpia (immersió lingüística, destrucció de la unitat lingüística...), sagnia fiscal sense concessions, aïllament estructural (traçat de l'AVE, AENA, rodalies, ports, autovies...), utilització dels mitjans de comunicació per enverinar les relacions ciutadanes, control del poder judicial sotmès a la voluntat executiva, burla a la democràcia en el tema de l'Estatut, boicot comercial, ús de la por, obstrucció en les eleccions polítiques... Res no és espontani. Tot obeeix a un pla minuciós, executat de manera implacable. Es prefereix una Catalunya en coma que una Catalunya lliure. Un altre error històric. Així només es genera frustració i s'aguditza l'independentisme. El dilema bíblic continua vigent: esclavitud dels faraons o travessia pel desert cap a la Terra Promesa. 300 anys no han estat prou per aniquilar la identitat de Catalunya. N'hi ha que ho volen intentar novament. A qualsevol preu.

Zoom

Eduard Brufau

Croàcia ha ingressat a la Unió Europea després d'anys de negociacions. Malgrat la crisi que viu Europa, l'entrada d'aquest país a la UE és una fita important, perquè indica la voluntat de deixar definitivament enrere la guerra dels anys noranta. Amb aquest pas, Croàcia hauria d'entrar en un període d'estabilitat que podria ser modèlic per a la resta de països balcànics.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Un any més, un somni es fa realitat

Cada any, quan acomiadem el grup de Cintra que acaba l'ESO amb un sopar en un restaurant, tots, alumnes, professors i voluntaris, vivim una gran emoció, barrejada amb el goig d'un somni fet realitat. El somni d'uns quants religiosos i religioses utòpics que, cap a l'any 1996, quan amb la reforma de la LOGSE va entrar en vigor l'ESO, vam creure junts en aquest projecte educatiu. Aquell en el qual tots els nois i noies amb dificultats estructurals o familiars trobessin el seu lloc i la seva oportunitat per al futur.

És una escola tan familiar que cada alumne es pot sentir únic, en el sentit més positiu de la paraula: atès des de la seva personalitat, amb una autèntica personalització que en una escola amb la ràtio normalitzada no és possible. Les paraules de gratitud que després de sopar ens adrecen un per un aquells adolescents a punt de començar una nova vida és un estímul per a tots els que dediquem el nostre esforç a la tasca educativa.

El denominador comú és el reconeixement unànime d'un canvi que s'ha anat produint durant els quatre cursos de l'ESO. «Jo vaig arribar perdut i sense vosaltres no sé què hauria estat la meua vida. Ara em trobo canviat.» «He passat i us he fet passar moments difícils, però ara estic molt agraït i us portaré sempre al cor. No oblidaré mai tot el que heu fet per mi.» «En els moments en què ho he necessitat més heu estat al meu costat, quan vaig estar malalt em va venir a veure i sempre us he sentit a prop.»

Hi va haver moltes intervencions semblants, però confesso que una em va impressionar d'una manera molt especial, coneixent la vida d'aquests nois i noies i les dificultats en les quals es troben molt sovint.

Des del començament de les intervencions aquella noieta va estar plorant, eixugant-se els ulls sense parar. Quan ja havien intervingut tots, es va aixecar i amb paraules mig ennuegades va dir que no oblidaria mai tot el que havia rebut: «D'una banda, estic molt agraïda i, com els meus companys, us porto al cor. No puc negar, però, que tinc por, tinc molta por de començar aquesta nova etapa plena de dificultats en la qual no sé si me'n sortiré... tinc tanta por de defraudar-vos!»

La resposta assenyada d'un dels educadors la va encertar: «No, no tinguis por. Te'n sortiràs. Encara que la teva conducta tingués algunes errades, ens defrauden les errades, però tu, mai. Perquè tu ets i seràs per a nosaltres molt més que les teves errades.»

Vaig sortir donant gràcies a Déu pel nostre granet de sorra en la meravellosa tasca d'educar i... en aquest ambient.

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda

T 93 318 14 95
F 93 412 44 55
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer

T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08020 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Qui tingui orelles, que escolti

El papa Francesc i el rabí Skorka són amics de fa anys, entranables, autèntics. Aquesta proximitat i un profund i respectuós coneixement mutu, més la gloriosa càrrega de saviesa, ha fet exclamar al Sant Pare que dins de cada cristià hi ha un jueu. Aquestes paraules tan boniques com encertades poden escandalitzar algú, però és que tot ell, el papa Francesc, és revolució pura. És partidari d'obrir els arxius vaticans per donar a conèixer quina va ser la veritat de Pius XII, de com els passadissos secrets vaticans no descansaven amb el continu circular de jueus que entraven per una porta secreta per sortir-ne per una altra camí de la llibertat. Es coneixeran moltes coses. Qui tingui orelles, que escolti.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Adopció

L'adopció és un dels actes de generositat més grans que es pot fer. És fer-se càrrec d'un infant per a tota la vida, normalment en situació de desavantatge, mancat d'afecte i d'un entorn poc favorable. Cal respectar, sens dubte, els drets de tots els implicats, adoptants i adoptat. Aquest darrer, si va ser adoptat en la primera infància, de nadó, arribat el moment oportú, té dret a saber que no és fill biològic i, si ho vol i és possible, se li ha de dir qui són els seus pares biològics. Tota informació d'aquest gènere és matèria molt delicada que cal utilitzar amb molt de compte. En qualsevol cas, no es tracta d'afavorir unes relacions parentals a dues bandes, sinó d'informar quan i com sigui prudent fer-ho, per al bé de l'infant.

RAMONA ROMEU VIRGILI
Barcelona

El llegat de sant Ignasi de Loiola

Llegint la biografia de sant Ignasi de Loiola, em preguntava com és possible que experiències viscudes al segle XVI encara siguin vàlides avui dia. Els temps canvien i la gent, també, però els fets i les persones en el fons s'assemblen tant en els nostres dies com en altres èpoques. Sant Ignasi, fundador dels jesuïtes, sant universal, inspirat a Manresa als peus de Montserrat, amb les seves experiències personals va defensar models o pautes davant de les múltiples facetes de la vida.

Representa una forma de viure el catolicisme dinàmic, expansiu, de no quedar-se dintre de les mateixes fronteres, sinó de portar el testimoni de Crist als llocs més recòndits de la terra i, un cop allà estant, donar exemple en la seva mateixa pell del que es predica als altars. Avui dia, podem veure, tant en la figura del papa Francesc com al llarg de les missions, que els jesuïtes porten a terme la seva tasca de difusors de la fe als països, tant desenvolupats com en via de desenvolupament, i que resolen les tasques més difícils amb èxit.

JOAN MAÑÉ FORT
Reus

Vici i corrupció

L'objectiu d'atraure macrocomplexos lúdics com Eurovegas i Barcelona World porta els nostres governants a modificar lleis per a sorpresa de tots. Tot són facilitats per a aquestes activitats que no beneficien gens el país, encara que es justifica dient que són llocs de feina i una millora de la nostra malparada economia. És una autorització legal perquè hi actuïn les màfies de tota mena, s'hi fomenti el joc, l'alcoholisme i la prostitució, que inevitablement comporta tot això. Es donen facilitats per fomentar el vici i la corrupció en una societat ja decadent com la nostra. Que es conegui un país o una ciutat pels casinos i llocs d'aquesta mena no és la millor targeta de visita.

LOURDES CAMPS
CARMONA
Barcelona

Quan jo dic, ells diuen...

Déu meu, quina manera de pervertir les paraules!

Quan jo dic opressió, ells diuen llibertat de comerç.

Quan jo dic mort, ells diuen danys col·laterals.

Quan jo dic somnis, ells diuen irrealitzable.

Quan jo dic amor, ells diuen possessió.

Quan jo dic silenci, ells diuen avorriment.

Quan jo dic solidaritat, ells diuen propietat privada.

Quan jo dic llibertat, ells diuen autoritat i ordre.

Quan jo dic com-passió, ells diuen pietat.

Quan jo dic justícia, ells diuen impossible.

Quan jo dic obertura, ells diuen fronteres.

Quan jo dic senzillesa, ells diuen nivell de vida.

Quan jo dic gana, ells diuen caritat.

Quan jo dic possible, ells diuen pobre il·lús.

Quan jo dic pau, ells diuen armes i guerra.

MIGUEL ÀNGEL MESA
Madrid

Amb bon humor...

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Energia

Quina opinió li mereix el guariment a través de l'energia com la reflexoteràpia, el reiki i altres teràpies semblants? He sentit comentaris a favor i en contra, però, no sé quina és la posició catòlica davant d'aquestes situacions.

Molt sovint rebo preguntes sobre aquestes suposades teràpies i és per això que he cregut convenient tractar el tema a la columna d'aquesta setmana. D'entrada, li vull dir que, com a catòlic, tinc una mentalitat propícia a la ciència i a la racionalitat en el millor sentit de la paraula. La nostra fe ens ensenya que Déu ha creat un món amb unes lleis i un ordre que fonamenten el nostre coneixement científic. També, amb molts bons científics, penso que és molt més el que no sabem que el que sabem de la realitat. Quan es tracta de pràctiques amb finalitat terapèutica cal anar amb molta prudència i cautela. El meu consell és acudir sempre a professionals qualificats de la salut. He vist moltes persones manipulades i enganades per presumptes terapeutes que no només no els han guarit, sinó que els han buidat la butxaca. Dit això, que em sembla molt prudent, també crec que seria injust posar-ho tot al mateix sac. Vostè em parla de reflexoteràpia, que és una cosa molt seriosa i que, aplicada per professionals competents, pot ser de gran ajuda per a la salut. Però també em parla de reiki, que és una cosa bastant enigmàtica i, segons alguns, bastant problemàtica. La postura catòlica ens aconsella no anar a una «teràpia» mancada de racionalitat. Seria una cosa supersticiosa i temerària. Personalment, sóc un gran aficionat a la medicina natural i a moltes teràpies complementàries serioses com ara, per posar uns quants exemples, la fitoteràpia, l'aromateràpia, l'acupuntura i altres disciplines que són objecte d'estudis reglats i que molts metges també utilitzen. Tampoc no excloï recórrer amb prudència a professionals honestos i qualificats que apliquen teràpies potser poc estudiades i conegudes. Sempre amb supervisió mèdica i complint sobretot el principi bàsic: «Primum, non nocere» («el primer, no causar cap dany»). Això com a mínim. Desconfii absolutament d'aquells terapeutes i teràpies que no accepten la supervisió i autorització d'un metge. I una altra norma molt clara: eviteu totes aquelles persones i pràctiques que qüestionen principis de la fe catòlica o que conviden a pràctiques que hi són incompatibles. De vegades, sota l'aparença de teràpies noves i exòtiques, un pot ser conduït gairebé sense adonar-se'n a una experiència religiosa aliena a la nostra fe.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Homenatge a Mercè Anglada i Güell

Mn. Ignasi Marquès

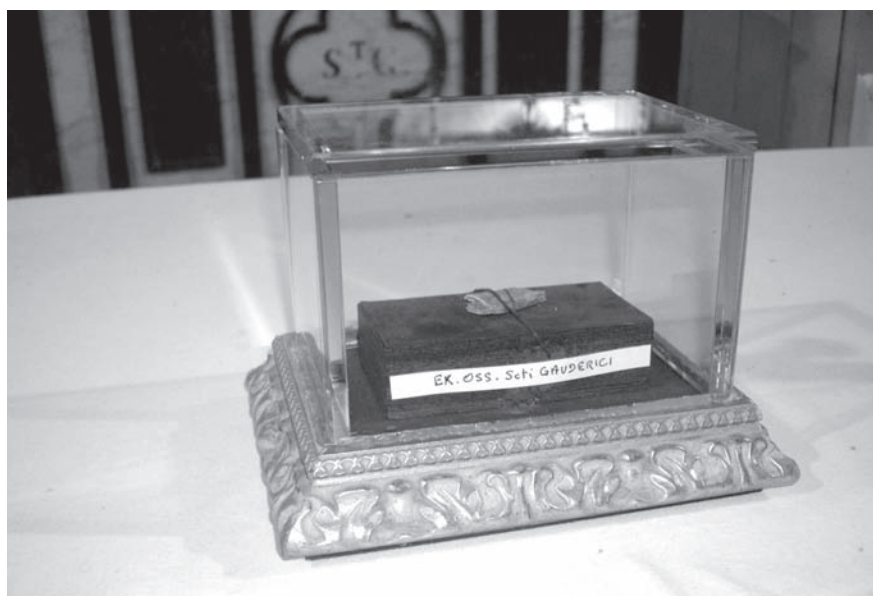
Mataró va oferir el dissabte 15 de juny un merescut homenatge a Mercè Anglada i Güell, persona molt entregada als altres, en especial als més necessitats. Va deixar aquest món el 31 de juliol del 2011. Els seus amics no han volgut que passés el segon aniversari de la seva mort sense fer aquest acte de justícia envers ella i la seva mare, Maria Güell, que sempre va ser la seva fidel crossa, ja que la Mercè patia una lleugera coixesa.

Era una bona veïna del veïnat pagès de Mata, en concret de les Cinc Cènies; una activa feligresa de la parròquia de Sant Simó i Sant Pau; membre de l'equip de Càritas de la mateixa parròquia i fundadora del primer centre d'acollida per a africans obert a Espanya, el 1984, que porta el nom de Centre d'Acolliment per a Africans Sant Pau. Durant els darrers vint anys, fou responsable a

Mataró de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes... i moltes altres coses, o més ben dit serveis, com el de fregar cada setmana l'església i els locals de Sant Pau, que ni per a això «no li queien els anells».

A la sala d'actes El Foment de la capital del Maresme, cedida per l'Ajuntament, unes 300 persones la van recordar tal com era, senzilla i activa, a través d'una pel·lícula. L'actuació d'un grup de cant de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, de les danses del grup interracial CataCasa —persones procedents de Catalunya i de Casamance, al sud del Senegal, que ballen el folklore d'aquests dos països— i de la coral Primavera per la Pau, molt consolidada i apreciada a Mataró, delectaren els assistents, de molts colors de pell, que sortiren de l'acte satisfets perquè havien complert amb aquella dita castellana que afirma: «Es de bien nacidos ser agradecidos.»

Relíquia de sant Galderic procedent de Perpinyà

Agustí Esteve i Orozco de Nájjar
President del Patronat de Sant Galderic

El dissabte 8 de juny un grup de pelegrins del Patronat de Sant Galderic i de la Confraria de Sant Pau i Sant Galderic vam viatjar a Perpinyà per rebre de mans de Mn. Pere Francis Waffelaert, canceller vicari del bisbat d'Elna-Perpinyà, una relíquia de sant Galderic, el patró dels pagesos catalans. Serà dipositada a l'antic monestir de Sant Pau de Barcelona (carrer Sant Pau, 101) el proper 16 d'octubre, diada del sant, a la missa solemne que presidirà el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona. Hi concelebraran Mn. Pere Francis Waffelaert i Mn. Francesc Tort, rector de la parròquia de Sant Pau del Camp.

El diumenge al matí vam tenir el plaer de visitar el poble natal

del sant, on ens va atendre l'alcalde de la vila, Jean-Claude Marty, i vam poder contemplar una bella imatge del sant. També vam visitar Miralpeis, on vam poder observar, a la capella de Sant Galderic de la catedral de Sant Maurici de Miralpeis, un quadre de sant Galderic, dret en actitud de pregària. Està firmat pel pintor Cazebat.

Més tard vam assistir a la missa dominical de Fanjaus, celebrada pel bisbe de Carcassona-Nabona, Mons. Alain Planet. En acabar la missa, Mn. Bruno Garrouste ens va obrir l'armari de les relíquies, on hi havia un reliquiari de plata, amb part sobredaurada, de l'any 1521, amb les relíquies del sant. Va ser treballat per Pierre de Lezat, orfebre de Tolosa. La relíquia és autenticada per un segell de cera. El reliquiari prové de l'església de Sant Galderic i va ser classificat com a Monument Històric el 1993.

Acte de cloenda de la Pastoral Universitària de Terrassa

Cristian Montenegro

El dimecres 29 de maig, Mons. Josep Àngel Saiz va presidir l'Eucaristia de cloenda de la Pastoral Universitària de la diòcesi de Terrassa. Aquest acte va estar organitzat pel SAFOR UAB, ja que des de fa tres anys s'encarrega de dur a terme el Concurs Bíblic de Catalunya per a universitaris, que forma part del Concurs Bíblic organitzat pel Grup Avant de Terrassa de la Federació de Cristians de Catalunya. Així, en acabar l'Eucaristia ja és tradició que tingui lloc el lliurament de premis del Concurs.

El bisbe estava acompanyat per Jaume Vernet, membre de la FCC-Grup Avant; Mn. Josep Monfort, responsable del SAFOR UAB, i els pares Rodolf Puigdollers i Antoni Pou, membres del jurat. Enguany el concurs va versar sobre l'Any de la Fe amb el lema «Amb les

obres et mostraré la meva fe». Mons. Saiz va felicitar tant els organitzadors de l'activitat que cada vegada convoca més universitaris com els participants en l'edició d'enguany.

El SAFOR UAB ha organitzat per tercer any cursos de lliure elecció amb un creixement dels participants, que ha assolit el nombre de 80 estudiants de la UAB. Els cursos tractaven sobre «Solidaritat, crisi i responsabilitat social». També es van oferir quatre sessions obertes de cinema espiritual al voltant d'aquest tema. En aquest curs s'ha notat en l'Eucaristia de cada dimecres al campus una presència constant d'un bon grup d'alumnes. El curs vinent es tornarà a convocar el concurs i els cursos i es realitzarà un pelegrinatge a Roma durant el primer trimestre.

Per a més informació: www.uab.cat/safor.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI 1)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA2)

JULIOL

7. DIUMENGE

Diumenge XIV de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 66,10-14c / Salm 65 / Gàlates 6,14-18 / Lluç 10,1-12.17-20. La Seu d'Urgell: **Sant Ot** (S), Blanc. SANTORAL: beat Benet XI, p.; Edilberga, vg.; Fermí, b.; Marçal, b.

8. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 28,10-22a / Salm 90 / Mateu 9,18-26. SANTORAL: Adrià III, p.; Àquila i Priscilla, mr.; Edgar, rei; Eugeni III, p.

9. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 32,22-32 / Salm 16 / Mateu 9,32-38. O bé: **Sant Agustí Zhao Rong** (ML), Vermell. SANTORAL: Joan de Colònia, prev. i mr.; beata Joana Scopelli, rel.; beat Teodor Balat, mr.; Zenó, mr.

10. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 41,55-

57;42,5-7.17-24 / Salm 32 / Mateu 10,1-7

SANTORAL: Amàlia, viuda; Ascani, mr.; beats Carmel Boltà i Francesc Pinazo, mr.; Verònica Giuliani, rel.

11. DIJOUS

Sant Benet (F), Blanc. Lectures: Proverbis 2,1-9 / Salm 33 / Mateu 19,27-29. SANTORAL: Olga, reina; Pius I, p.

12. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 46,1-7.28-30 / Salm 36 / Mateu 10,16-23. SANTORAL: Abundi, prev. i mr.; Ignasi Delgado, b. i mr.; Joan Gualbert, ab.; Josep Fernández, prev. i mr.; Marciana, vg. i mr.

13. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 49,29-32;50,15-24 / Salm 104 / Mateu 10,24-33. SANTORAL: Enric, emp.; Eusebi de Cartago, b.; Sara, vg.; Teresa de Jesús dels Andes, rel.

Lectures bíbliques

Diumenge XIV de durant l'any

Lectures

Is 66,10-14c

Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar

Lectura del llibre d'Isaïes:

Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa, tots els qui l'estimeu. Estigueu contents amb ella tots els qui portàveu dol per ella; sereu alletats amb l'abundància del seu consol i xuclareu les delícies de la seva llet. Això diu el Senyor: «Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar, la riquesa de les nacions, com un torrent desbordant. Els teus nodrissons seran portats al braç i amanyagats sobre els genolls. Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré: a Jerusalem sereu consolats. Quan ho veureu, el vostre cor bategarà de goig i reviuran com l'herba els vostres ossos.» La mà del Senyor es farà conèixer als seus servents.

Salm responsorial

66

Aclama Déu, tota la terra.

Canteu la glòria del seu nom, canteu la seva fama gloriosa. Digueu a Déu:

«Que en són, d'admirables, les vostres obres!»

R. Aclama Déu, tota la terra.

«Tota la terra es prosterna davant vostre i canta la glòria del vostre nom.»

Veniu a contemplar les gestes de Déu.

Que n'és d'admirable el que fa amb els homes! **R.**

Convertí la mar en terra ferma, passaren el riu a peu eixut.

Ell és la nostra alegria, ell que sempre governa amb el seu poder. **R.**Veniu, fidels de Déu, escolteu-me; us contaré el que ha fet per mi. Beneït sigui Déu: No ha refusat la meua súplica, ni m'ha negat el seu amor. **R.**

Lectura segona

Ga 6,14-18

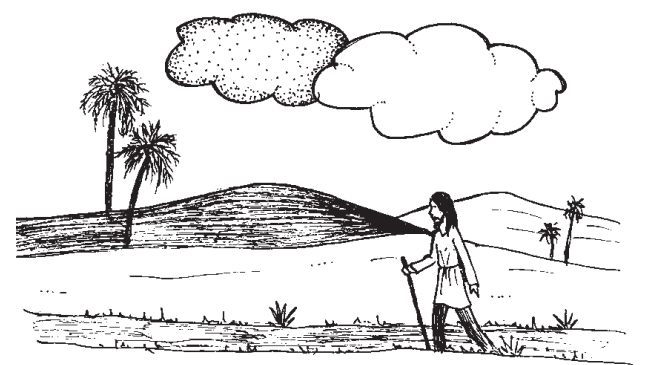
Jo porto en el meu cos les marques distintives de nostre Senyor Jesucrist

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia:

Germans, Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui la creu de nostre Senyor Jesucrist. En ella és com si el món fos crucificat per a mi i jo per al món. Ni la circumcisió ni la incircumcisió no tenen cap valor. L'únic que val és que hàgim estat creats de nou. Que la pau i la misericòrdia de Déu reposin sobre tots els qui mantenen aquest criteri i sobre l'Israel de Déu. A part d'això, que ningú no m'amoïni, perquè jo porto en el meu cos les marques distintives de Jesús. Germans, que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit. Amén.

Al-leluia

Col 3,16a

Que la paraula de Crist, en tota la seva riquesa, tingui estada entre vosaltres

Glòria Monés

Evangeli

Lc 10,1-12.17-29

La pau que li desitgeu reposarà en ell

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç:

En aquell temps, el Senyor en designà encara setanta-dos, i els envià que s'avancesin de dos en dos cap a cada poble i a cada lloc on ell mateix havia d'anar. Els deia: «Hi ha molt a segar i pocs segadors: demaneu a l'amo dels sembrats que enviï homes a segar-los. Aneu. Us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, no us atureu a saludar ningú pel camí. Quan entreu en una casa digueu primer: Pau en aquesta casa. Si hi viu un home de pau, la pau que li desitgeu reposarà en ell; si no, retornarà a vosaltres. Quedeu-vos en aquella casa i compartiu allò que tinguin per menjar i beure: els treballadors bé es mereixen el seu jornal. No aneu de casa en casa. Si en un poble us reben bé, mengeu el que us posin a taula, cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent d'aquell lloc: El regne de Déu és a prop vostre.»

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

Lluç-Beza silencia a dretcient el dia del judici

Deliberadament Lluç ha creat un grup d'ascendència samaritana, els Setanta-dos, a fi de contrastar-lo amb el grup del Dotze, d'ascendència jueva. Els Dotze havien de representar les dotze tribus d'Israel, mentre que els Setanta-dos representarien una obertura a la universalitat. Establint un paral·lel entre l'elecció, la missió i el retorn dels apòstols, un cop acomplerta la missió a Israel, presenta la designació «d'altres Setanta-dos», la missió a Samaria i el seu retorn exitós (Lc 10,1-20). Lluç constata, per primera vegada, que «en aquest precís moment Jesús exultà de joia inspirat per l'Esperit Sant» (10,21). Tot i seguir de prop l'Evangelí de Mateu, silencia a dretcient la doble referència que fa Mateu a «el dia del judici» a què seran sotmeses Corazaín, Betsaida, Cafarnaüm, Sodoma i Gomorra, dient simplement, referint-se primerament a Betsaida, que «per a Sodoma serà més suportable en el Regne de Déu que per a aquella ciutat» i, a continuació que «per a Tir i Sidó serà més suportable que per a vosaltres» (10,12.14). Mateu, en canvi, és molt explícit en la qüestió del judici final: «Us dic, però, que per a Tir i Sidó serà més suportable en el dia del judici que per a vosaltres... per a la gent de Sodoma els serà més suportable en el dia del judici que per a tu», Cafarnaüm (Mt 11,21-24). Lluç, sempre segons el còdex Beza, refusa la idea d'un judici diví vindicatiu contra Israel. D'aquesta manera respon negativament a la qüestió que el summe sacerdot Teòfil li havia plantejat sobre si la destrucció del Temple i de Jerusalem s'havien d'interpretar com els prolegòmens del judici de Déu. En el discurs d'investidura de Jesús a la sinagoga de Natzaret ja havia silencià l'hemístiqui d'Isaïes 61,6b relatiu a «el dia de la venjança», esmentant tan sols «l'any de gràcia del Senyor» (Lc 4,19). En aquest punt, Lluç s'inspira en Joan, per a qui el judici de Déu sobre el món ja ha tingut lloc amb la mort de Jesús.

[CatCristEstiu]

SUPLEMENT D'ESTIU CULTURAL I SOLIDARI

NÚM. 1

Guspies d'espiritualitat

Digueu-me rar

David Guindulain, s.j.
Barri del Clot (Barcelona)

Arriba l'estiu! Mmm... El temps en què una altra manera de viure és possible. Tot allò que he enyorat al llarg de l'any i que he anat vivint a tastets, ara ho podré viure més intensament. L'estiu és el temps en què em cal menys roba d'abric i menys horaris per complir. Tot d'una puc reduir la velocitat dels meus dies, sento que l'agenda té menys compromisos o tan sols un de sol: les vacances! No de cop sinó a poc a poc, em vaig desaccelerant. Em permeto aturar-me una llarga estona sense fer res aparentment útil. Em ve al cap aquella equació que m'agrada exposar quan parlem d'interioritat a l'escola: «La felicitat és inversament proporcional a l'acceleració.» La va dir un atleta d'elit que corria

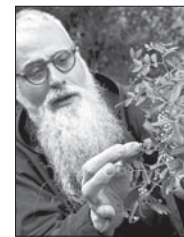
dues curses en paral·lel: la dels seus èxits esportius i la de l'addició a l'heroïna. Jo, tot i no ser atleta d'elit ni amant d'inocular-me química al cos, sí que, algun cop, m'he sentit identificat amb ell. Per això, aprecio molt el temps per endormiscar-me tot prenent el sol, assaborir un passeig sense presses o fer una partida tot gaudint l'un de l'altre. A l'estiu, el temps s'eixampla per sentir que estic en presència de Déu, com si em bronzejés del seu Esperit. M'agraden les estones que em disposen a obrir els ulls i parar les orelles al seu rastre en el quotidià; estones per dilatar els porus de l'ànima que deixa

enrere l'hivern i ara, finalment, s'esplaia. Només a l'estiu, em permeto un moment únic i especial —digueu-me rar. Em desvetllo a mitjanit, amb la millor temperatura del dia. M'agrada pensar que en aquesta part del planeta tothom descansa, espera, o pateix. Tot d'una surto a fora a la terrassa o entro a la capella i, simplement, faig companyia al Sentinella de la meva vida, de la nostra història. Ens fem companyia mútuament. Tot sembla en ordre i la conversa es fa més íntima, sense por dels silencis o de ser jutjat per una paraula inadequada. Arriba l'estiu i m'agrada pensar que també arriben aquests instants que em fan sentir el seu escalf.

Tradicions remeieres

Herbes remeieres i receptaris caputxins

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels Caputxins de Catalunya

En els anys de la represa de la vida religiosa a Catalunya, acabat el període de l'exclaustració, alguns frares s'esforçaren per recuperar les principals tradicions terapèutiques pròpies dels caputxins, i ho feren a través de l'edició de receptaris, essent particularment significatives les recopilacions que al llarg dels anys 1883 i 1884 preparà, per a la seva estampació, l'exclaustrat caputxí Tomàs Sala d'Arenys i, sobretot, la compilació del magnífic receptari que l'any 1950 el P. Hilari d'Arenys de Mar començà a editar a Barcelona amb el títol de *Terapèutica antiga. Propiedades de las plantas*.

Justament, entre els papers i escrits personals del P. Hilari hi ha encara nombroses receptes inèdites aplegades per ell mateix per tal de publicar-les alfabèticament en diversos volums. Del conjunt d'aquestes receptes n'he seleccionat algunes que, juntament amb altres antigues receptes pròpies de la tradició franciscano-caputxina espigolades en altres fons arxivístics, aniré presentant en aquesta sèrie d'articles estiuenics dedicats, enguany, a les tradicions remeieres dels caputxins.

Pel que fa a les herbes remeieres, només tractaré d'aquelles plantes que més sovintment eren emprades en la praxi quotidiana dels antics infermers caputxins. La sèrie d'articles la inaugu-

ro amb la descripció de les propietats guaridores del fonoll i de l'absenta (o donzell mascle, *Artemisia absinthium*). Segons el receptari que l'any 1751 escriuí fra Jacint de Sarrià, el donzell és un remei boníssim per a les malalties de la melsa si: «Es posen les flors y capsdebrot barrejats durant vuit dies ab vi blanch, tenint la precaució de sacsejar-ho cada dia. Y és un excel·lent remey per a curar les malalties de la melsa prenent-ne tres cullerades cada dia [...] Menjat ab mel mata los cuchos, però no se pot usar massa perquè ofen lo ventrell y dóna dolor de cap;» (BHC, *De algunas [h]erbas*, f. 155).

També fra Jacint de Sarrià, i a propòsit de les propietats guaridores del fonoll (*Foeniculum vulgare*), volgué remarcar que: «Fa un olor molt agradable, té un gust dolç y aromàtic. És útil en l'atonía del sistema digestiu y en els còlics nerviosos de les criatures. Les fulles s'empren a l'exterior per a fondre humors, les arrels per a fer orinar y la pell per a fer agafar gana y menjadas ab mel, cura de las mossegadas de gossos rabiosos;» (*Ibid.*, f. 159).

Il·lustra aquesta nota sobre les tradicions remeieres dels frares un gravat que mostra un religiós caputxí exhibint el brot d'una planta remeiera, i que forma part de l'obra *Flores Seraphici*, publicada l'any 1648 a Milà per fra Carles d'Aremberg.

Testimonis

Per què, Senyor, em toca sempre a mi?

Josep M. Alimbau
Prevere, periodista i medalla de plata de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona

Es deia Àngel. Tenia 52 anys. De professió, comerciant. Estava casat i era pare de dos fills. Érem amics. Tota la vida va patir. Al final va emmalaltir de càncer. Li vaig fer un parell d'entrevistes a la ràdio, d'una durada de mitja hora cadascuna, així com per a la premsa.*

L'Àngel em va dir que «havia patit sis operacions quirúrgiques: la primera als 9 anys, a la cama esquerra, a conseqüència d'un tumor blanc tuberculós ossi; als 12 anys li van treure el genoll i van empalmar directament el fèmur amb la tibia i el peroné; als 18 anys, d'una fractura al turmell esquerre; la cinquena operació quirúrgica, als 45 anys, va ser l'extracció d'un ronyó, i a la sisena li van extirpar un metre d'intestí, un càncer de colon. Em va dir una cosa que em va quedar gravada al cap i al cor: al llarg de la seva vida va estar hospitalitzat, en clíniques i hospitals, més de set anys!

M'explicava: «Recordo una experiència viscuda a l'hospital. Era la nit abans d'entrar al quiròfan. Jo no podia dormir, i mirant el crucifix que tenia davant vaig fer un recull dels meus llargs anys de dolor, de patiment. De cop i volta, des del més profund del meu ésser, vaig cridar: "Per què, Senyor? Per què tantes vegades m'ha tocat? Per què m'ha de

«Era la nit abans d'entrar al quiròfan. Jo no podia dormir, i mirant el crucifix que tenia davant vaig fer un recull dels meus llargs anys de dolor, de patiment»

tocar sempre a mi? Per què, Senyor?»

»Després em vaig quedar plorant una llarga estona en la soledat de la meua cambra. Va ser aleshores quan vaig començar una conversa dialèctica amb Crist. Ara penso que aquella va ser una veritable pregària sortida del més pregon del meu ésser. Al cap de poc temps, m'envaïa una gran pau interior, espiritual, una cosa indescriptible, un estat de consol inenarrable, que sóc incapaç —pobre de mi— de poder explicar amb paraules.

»Els meus problemes continuaven sent els mateixos, però la meua disposició interior respecte d'ells era diferent. Jo havia canviat. Em vaig adormir plàcidament fins a les vuit del matí, quan em van portar al quiròfan. El meu estat d'ànim era totalment tranquil, serè, plàcid, amb una gran pau interior i totalment conformat. Jo diria que més aconseguit a la voluntat de Déu.»

*Em va explicar la seva vida i la seva experiència per al programa de *Valors Humans «Objectiu l'Home»*, de Ràdio Barcelona, OM 666 (diumenges de deu a onze de la nit). El seu testimoni està publicat al llibre «Palabras para la vida», en la seva sisena edició

Estiu solidari

Una proposta diferent

Hola, em dic M. Ángeles i sóc religiosa Salesiana. Durant aquestes setmanes d'estiu compartiré amb vosaltres la meva experiència solidària. Fa uns mesos, des de la meva congregació i des de l'ONG VOLS, se'm va fer una proposta «diferent»; mai no havia fet una experiència de voluntariat en altres països i la veritat és que em va fer molta il·lusió, vaig pensar que era el moment i que ho havia d'aprofitar. A poc a poc vaig conèixer més detalls: persones, formació, llocs, dates... I ara ja som a les portes del viatge.

Us ho explico: la meva destinació durant el mes de juliol i principis d'agost serà Ayaviri (el Perú). Hi vaig amb tres joves, la Núria, el Valentín i la Raquel; estarem en un internat de noies de 7 a 17 anys. És una presència que tenen les salesianes a Ayaviri. Entre tots quatre cobrirem pràcticament els mesos de juliol i agost. L'ONG fa uns anys que col·labora en aquest projecte, tant amb ajudes econòmiques com amb l'enviament de voluntaris. Durant el curs hem tingut reunions formatives sobre diferents temes: infància, intercul-

Celebració d'enviament missioner a l'església de la Meridiana.

«La meva destinació serà Ayaviri al Perú.
Estarem en un internat de noies de 7 a 17 anys»

turalitat, voluntariat des de la fe... i, és clar, preparació del viatge i aspectes concrets a tenir en compte.

Tenim molta il·lusió de poder fer aquesta experiència. El diumenge 16 de juny vam fer tots junts una celebració d'enviament, perquè hi ha dos joves que van a Ghana (Àfrica) durant el mes de juliol i un grup de sis que van a Ceuta deu dies a l'agost.

En la celebració de l'eucaristia se'ns va imposar una creu i ens van lliurar a tots els voluntaris un quadern de viatge. L'acte es va fer a la parròquia dels Salesians de Meridiana, a Barcelona, i ens van acompanyar les nostres famílies, que van poder conèixer més detalls del viatge, i molts amics, membres i col·laboradors de l'ONG, salesians, salesianes i persones que durant aquests anys han participat en els projectes de VOLS, que enguany ja arriba a la xifra de vint.

Continuarem explicant-vos la nostra experiència. Gràcies a tots els que ens acompanyeu de diferents maneres en aquest projecte.

**M. Ángeles
Cano**
Salesiana

Camí de la JMJ

La nostra primera JMJ

Estic molt il·lusionada, i esperançada i engrescada! El proper 17 de juliol marxo a la JMJ de Rio de Janeiro. És la primera vegada que participo en una Jornada Mundial de la Joventut. I a més tinc l'oportunitat, gràcies a aquest espai, de compartir amb tots vosaltres la nostra experiència. Tot va gestar-se durant l'última trobada de joves organitzada per les Obres Missionals Pontífiques (OMP) a Madrid, el mes d'abril passat. Aquest espai és un moment de trobada per a tots aquells que senten sensibilitat especial pel món missioner, i aquest any s'ha donat rellevància especial a com la missió ha suposat un punt d'inflexió en la fe de moltes persones, i també a com l'alegria de la fe obre els cors cada dia a molts joves preocupats pels germans més necessitats.

Durant tot un cap de setmana, vam alimentar un diàleg que no va deixar ningú indiferent. *Quan m'he sentit més a prop de Déu? On trobo la mirada de Jesús? Com visc la meva fe en la meva quotidianitat?... Una de les joves participants, la Cristina, s'ha sentit en els últims*

Reunió de les Obres Missionals Pontífiques a Madrid.

«Em pregunto si sabrem trobar el silenci de Rio de Janeiro, la intensitat de la seva fe i la intimitat de Déu»

temps cridada a treballar per la missió. El seu testimoni ens va colpir de forma molt especial, per la senzillesa de les seves paraules, i la seva implicació en totes les activitats que vam realitzar. Després d'un temps cercant Déu, fou en el silenci de la pregària on el va sentir més íntim, més intens, més proper.

Ara fa un mes que el director de les OMP, Anastasio Gil, ens va trucar a ella i a mi per convidar-nos a participar en l'expedició que les OMP realitzarà a Rio, amb motiu de la JMJ d'aquest estiu. Quan vaig rebre la trucada estava a la feina i em vaig sentir profundament emocionada i agraïda, també perquè torno a un continent que fa dos anys em va obrir el seu cor i la seva ànima. Gairebé no tenim encara detalls del viatge que emprendrem, però em pregunto com la Cristina viurà un esdeveniment com aquest, ple d'impacte i ple de gent, i si sabrem trobar el silenci de Rio de Janeiro, la intensitat de la seva fe i la intimitat d'un Déu que parla a cau d'orella i a través dels somriures d'un jove il·lusionat i compromès amb les societats.

**Blanca
Serres**
Col·laboradora
de les Obres
Missionals
Pontífiques

Comencem una sèrie de vuit reportatges sobre hostatgeries de diferents monestirs de Catalunya. Des del naixement del monacat occidental, al segle VI amb sant Benet, l'acollida fraternal al foraster ha estat una norma bàsica de tota comunitat monàstica. Avui, l'hoste que s'allotja durant uns dies en un monestir pot comprovar com aquesta norma es manté inalterable. En aquest primer reportatge visitem l'hostatgeria del monestir de Montserrat. La comunitat monàstica més nombrosa de Catalunya, formada al voltant del santuari que acull la patrona del Principat, compta amb una hostatgeria ampliada i reformada que combina el confort amb el silenci i la senzillesa monacals.

M

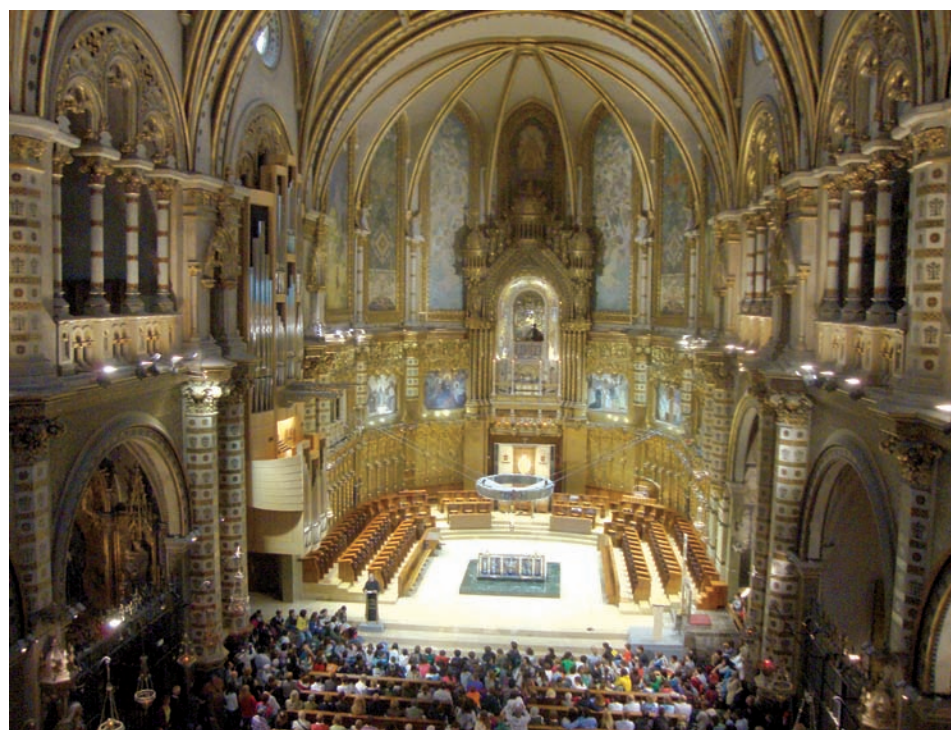
Tot el voltant del santuari de Montserrat bull de pelegrins i turistes quan hi arribem; famílies, excursionistes i grups diversos passen, entren i surten de l'atri i es fan fotografies davant de la façana. Travessem la gran plaça del monestir, deixem a la nostra esquerra l'elegant claustre gòtic, i fem cap a la porteria. El monjo que ens atén ens fa passar a l'anomenada sala gòtica, un espai senyorial amb mobles, pintures i tapissos antics, on ens rep el P. Lluís Planas, l'hostatger del monestir.

El P. Planas ens explica la dimensió d'acollida que té la vocació monacal: «Gairebé es pot dir que des dels inicis de la vida monàstica, d'alguna manera o altra, el foraster que ha trucat a les portes del monestir hi ha estat acollit. Els qui desitgem seguir la Regla de Sant Benet ho tenim molt present, i procurem ser fidels a les actituds i consells que proposa. Desitgem que l'hoste se senti acollit i, si ho demana, un monjo l'atendrà personalment en les seves preocupacions espirituals.»

Anem cap a les cel·les, que fa més d'un any van ser totalment renovades. La majoria són individuals, però n'hi ha vuit de dobles, pensades per acollir matrimonis, i tres d'elles especialment adaptades per a persones amb discapacitat física. El P. Planas ens fa passar a la nostra cel·la, que dona just sobre l'antic claustre gòtic, i que combina harmoniosament les comoditats actuals amb l'austeritat monàstica: «El confort material està pensat perquè tothom, sigui qui sigui, durant la seva estada a l'hostatgeria pugui aprofundir en la pròpia interioritat.»

El P. Planas ha d'anar a atendre uns altres hostes i nosaltres ens estem a l'habitació fins a l'hora de vespres. Damunt de la taula de l'habitació hi ha un sol llibre, la Bíblia, la Paraula de Déu revelada a l'home. Amb aquest do amorós a les mans a l'hoste no li calen més llibres. Naturalment, com a totes les hostatgeries, a la cel·la no hi ha televisor. La persona que s'allotja en un monestir s'allunya voluntàriament per un temps del ritme de la immediatesa i la connexió permanent. La informació actualitzada i l'entreteniment ara són sobers.

Poc abans de vespres encara som a temps de passar pel cambril de la Mare de Déu i pregar una estona. La Moreneta, des del seu tron majestuós, presideix la basílica i protegeix Catalunya i tots els fidels. La seva pell, tan bruna com fina, i l'expressió serena del rostre ens conviden a viure amb esperança, a saber dir sí i a confiar plenament en Jesucrist, tal com ella va fer. En sortir del cambril a la basílica ja hi ha unes quantes desenes de fidels que esperen que comencin les vespres. La pregària discorre amb el ritme pausat però constant que li és propi, i amb els himnes i salms que entonem a l'uníson, monjos i fidels

HOSTATGERIA DE MONTSERRAT

Tel. 938 777 765

www.abadiamontserrat.net

a/e: hostatgeria@abadiamontserrat.net

ens convertim en una sola comunitat que ens adreçem al Pare amb les seves pròpies paraules.

Acabada la pregària la pau que es respirava a la basílica sembla que s'hagi encomanat a tota la muntanya. El sol ja s'ha amagat rere les roques més altes del massís i la plaça, abans plena d'activitat, ara respira calma. Només hi queden uns pocs turistes i famílies que s'allotgen a les cel·les externes.

S'acosta l'hora de sopar i hem de tornar al monestir per no fer tard. En la vida monacal la puntualitat no és un tema menor. Per al bé de la comunitat, i també per a una bona vida espiritual personal, és essencial respectar l'ordre i el ritme establerts. De monestir a monestir els horaris poden variar, però el ritme del dia ve constantment marcat a tot arreu per la pregària, el treball i els àpats. La Regla de Sant Benet així ho estipula.

A Montserrat els hostes homes poden menjar amb els monjos. Poc abans de l'hora ocupem el lloc que se'ns indica al refector (el menjador de la comunitat), una obra de l'arquitecte modernista Josep Puig i Cadafalch. Tots els hostes seiem en unes taules a tocar de l'abat, el prior i el subprior. Fins i tot en un acte aparentment tan prosaic com menjar l'hoste s'adona clarament del bon ordre que impera en tots els aspectes de la vida monacal; l'abat, com a bon pare, és l'autoritat, i ningú no s'aixeca i no s'asseu sense una indicació seva; el sopar comença amb una pregària d'acció de gràcies, perquè tots els béns que tenim, també els de la terra, són un do de Déu; es menja en silenci perquè l'oïda pugui escoltar la lectura que llegeix un dels monjos. Avui toca un acurat estudi sobre els sepulcres renaixentistes de l'atri del monestir. Per a l'hoste novell tot plegat pot resultar estrany, però la regla de sant Benet diu que d'aquesta manera al mateix temps que alimentem el cos, amb la lectura també alimentem l'esperit.

Sense possibilitat de conversa el sopar passa de pressa. En acabat l'última activitat comunitària és la pregària de completes, que a diferència de vespres no té lloc al presbiteri de la basílica, sinó al cor dels monjos. L'última pregària del dia, que se celebra quan el sol ja s'ha post, és força breu però captivadora. La comunitat dona gràcies pel dia que s'acaba i les lectures ens preparen per al descans nocturn. Després tot el monestir s'adorm en silenci.

Una vida de pregària

Com en tota comunitat monàstica la jornada comença força d'hora per als benedictins de Montserrat. Per als hostes que ho vulguin la primera pregària del dia, matines, és a les 6.00, abans que s'obri la basílica, i també se celebra al cor. Quan l'alba tot just despunta els monjos

GERIES MONÀSTIQUES

Monestir de Montserrat

entonen salms per donar gràcies a Déu pel nou dia, i per demanar-li que la llum gloriosa esborri les tenebres de la nit. La comunitat, doncs, comença la jornada tal com l'acaba, pregant. La pregària és el fil conductor de la vida monàstica, fins al punt que des d'antic l'ideal del monjo és fer de la seva vida una veritable pregària, una ofrena a Déu.

Per a l'hoste que no vulgui matinar tant, a quarts de vuit hi ha la pregària de laudes, que té lloc al presbiteri de la basílica i és la primera del dia oberta a tots els fidels. Just després pugem a l'hostatgeria per esmorzar amb la resta d'hostes. Aquest àpat no es fa amb els monjos, sinó al menjador de l'hostatgeria, i és un bon moment perquè els hostes conversin i comparteixin experiències. El menjador s'omple dels grups i dels matrimonis que aquests dies s'allotgen a les cel·les del monestir, i aviat l'ambient sembla el propi d'una gran família. Saludem de nou el P. Planas, l'hostatger, i hi tornem a enraonar sobre la regla de sant Benet. Ens explica que «el capítol LIII "Com s'han d'acollir els forasters", dedicat especialment a l'atenció dels hostes, podem llegir: "que a tothom es tributi l'honor convenient, sobretot als germans en la fe i als pelegrins." Per tant és a tothom que s'ha d'atendre amb el respecte que com a persona humana es mereix, però subratlla que aquest honor, aquesta cura, s'ha de realitzar especialment envers els germans en la fe, en un temps que, com el d'ara, vivien enmig de trasbalsos i preocupacions de tota mena. I encara cal fixar-se en els pelegrins, és a dir, aquells que estan en recerca i volen anar més a fons.»

En aquesta hora del matí el cambril de la Mare de Déu ja és obert. Tornem a pregar davant de la Moreneta i en

sortir posem un ciri. Aquí veiem la gran devoció que hi ha a la Mare de Déu de Montserrat; són centenars els ciris que cremen a la sortida del cambril. Els fidels de Catalunya i d'arreu del món hi han deixat les seves intencions perquè la Mare de Déu les aculli amb misericòrdia i les presenti al Senyor.

Malgrat l'orografia complexa de la muntanya i el poc espai disponible, el monestir té un gran jardí, per on els monjosolen passejar a les hores lliures. Al cor del jardí hi ha una petita ermita romànica, Sant Iscle. L'interior, amb les parets emblanquinades, és d'una austeritat impressionant. A terra, damunt d'una estora, hi ha 4 o 5 banquetes perquè els monjos que ho vulguin puguin pregar agenollats una estona llarga. En aquest espai reduït i acollidor, immersa en un silenci profund, l'ànima tendeix

«Les cel·les combinen harmoniosament les comoditats actuals amb l'austeritat monàstica»

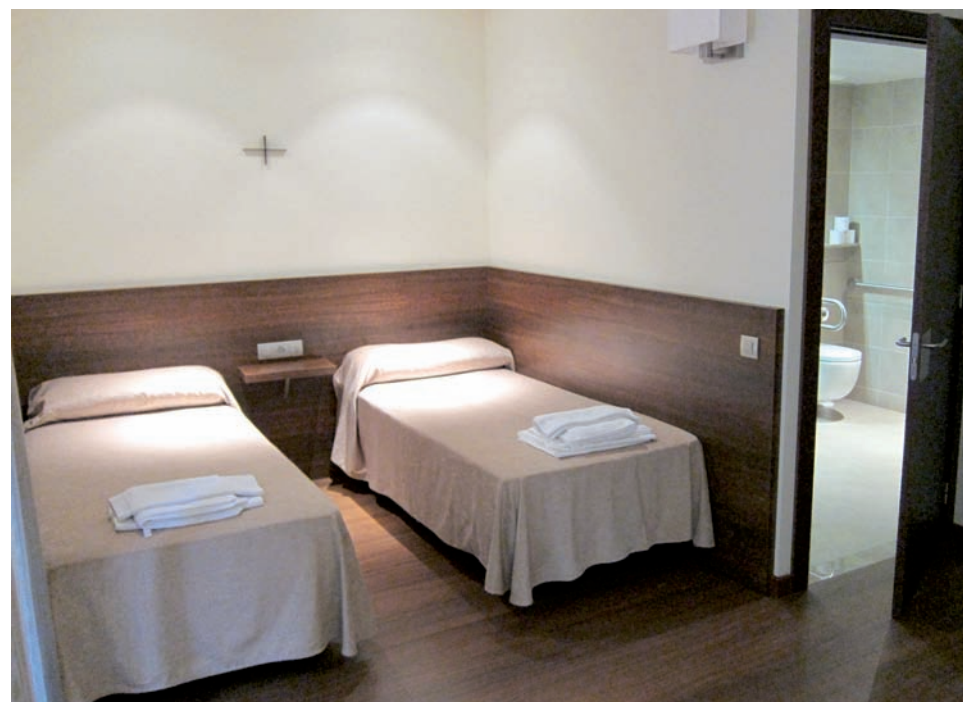
al recolliment i la pregària es pot fer més pura.

Al costat de l'ermita hi ha una bassa, de la qual surt un rierol que du fins al final del jardí. Des d'aquest indret, situat sobre el camí dels degotalls, tenim una panoràmica excel·lent de la vall del Llobregat, des de Manresa fins a la desembocadura. Davant per davant ens queda Sant Llorenç del Munt, format de

la mateixa roca que Montserrat, i que està coronat per les restes d'un altre monestir benedictí.

Des del jardí sentim les campanes que ens criden a la missa conventual del diumenge. Si a l'hora de laudes només estaven ocupats els primers bancs, ara la basílica està tan plena de fidels que ens toca estar-nos drets en un dels passadissos laterals. Veure una església amb tanta concurrència omple el cor de satisfacció. A Montserrat tota la litúrgia se celebra d'una manera acurada i molt digna, però és en l'Eucaristia quan el fidel s'adona més de la transcendència litúrgica: la processó d'entrada, la música d'orgue, el cant, les lectures, l'homilia, la consagració, la comunió... tot té una gran solemnitat. Així com el Pare ha disposat el món d'una determinada manera, la litúrgia, amb el seu ordre, és un reflex en petit d'aquest ordre universal. És així com es fa present la glòria de Déu enmig nostre, com els fidels reconeixem que aquella celebració no és una cosa més, sinó la festa central en què, comunitàriament i personalment, escoltem què ens diu Déu i l'acollim dins nostre.

Acabada l'eucaristia, en ser diumenge, l'escolania canta la Salve i el Virolai, que els fidels també acompanyen amb veus potser no tan refinades com les dels escolans, però igualment devotes i sinceres. La melodia del Virolai ens ha quedat com impresa a dins, i mentre anem cap al refector no podem evitar d'anar-lo cantussejant en veu baixa. Mentre dinem alcem la mirada cap a les finestres, des de les quals es veu el cel i els cims més alts de la muntanya. Montserrat és un monestir des d'on el silenci i el recolliment, permeten contemplar el món amb una mirada acollidora i profunda.

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

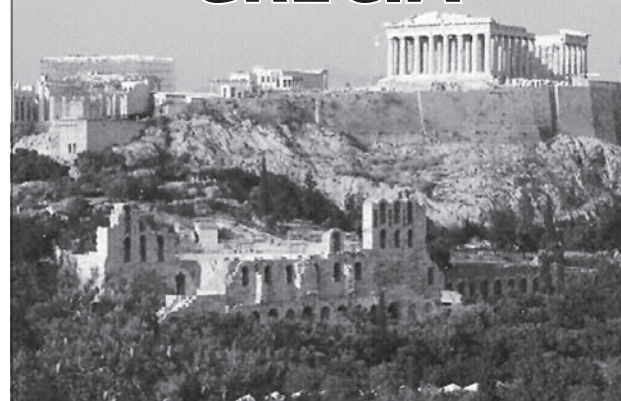
✓ Del 14 al 21 d'agost

✓ Del 12 al 19 de desembre

- Seguirem les petjades i els viatges de JESÚS; contemplarem el llac de Tiberíades, la terra i els paisatges de la Galilea on ell va viure la Jerusalem de la Passió i molt més.
- Escoltarem les seves paraules en la realitat geogràfica i en el context humà on van ser dites.
- En el nostre interior, podrem captar el ressò de la seva veu... Sentir el que va dir i com ho va dir.

AMB EL SUPORT DEL PREVERE QUE ENS ACOMPANYARÀ
DES DE BARCELONA HO ACTUALITZAREM, ENS HI IMPLICAREM,
HO CELEBRAREM

GRÈCIA

Reviure el segon viatge
de Sant Pau i la cultura
hel·lènica

Del 2 al 11 de setembre

ESLOVÈNIA

Patrimoni natural
dels Balcans

Del 16 al 23 de juliol

Expedicions culturals

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

BERLÍN I POLÒNIA BÀLTICA

Del 7 al 14 d'octubre

VIETNAM

Esplendor d'Indoxina

Del 5 al 15 de novembre

SUD-ÀFRICA

El gresol multiracial
més austral

Del 19 al 30 de setembre

ETIÒPIA Del 12 al 24 de gener 2014

Celebració
de l'Epifania-
TIMKAT- a
la Jerusalem
africana-
LALIBELA

CRISTIANISME ETÍOP

ARMÈNIA

País de fe

Del 23 de setembre
al 3 d'octubre

Vuit ermites marineres / Bisbat de Tortosa

Mare de Déu de l'Ermitana a Peníscola

Joan
Pallarès-Personat

Al mateix mur del Castell de Peníscola, l'ermita de la seva patrona, la Mare de Déu de l'Ermitana, confon els seus grans carreus blancs, calcaris, amb els de la murada.

Barroca, a 55 metres sobre el mar que té als peus, la van fer entre 1708 i 1714, en plena guerra de Successió, quan les tropes borbòniques van ocupar el País Valencià i Sancho de Echevarría, governador militar de la plaça, els va fer construir en premi a la fidelitat dels seus habitants a Felip V i la seva causa.

L'ermita està edificada directament sobre el gran esperó de roca que forma el penyal que acull la població. Església d'una nau, amb planta de creu llatina, 26x14 metres, i dues capelles a cada banda, el creuer fa cúpula i la nau i presbiteri, volta de canó.

Ceràmiques de l'Alcora i molta simplicitat ornamental, amb la imatge, que vol la llegenda que la portés l'apòstol Sant Jaume quan vingué a la península. Amagada en temps dels moros al fons d'una cova, va ser trobada després que Jaume I conquerís la plaça forta.

Per això sent una marededéu trobada, la seva festa, que alhora és la festa major de la població, és el 8 de setembre. De fet, la imatge i la devoció és molt anterior a la construcció de l'ermita. Consta que

pel 1677 ja se celebraven festes en honor a la Mare de Déu de l'Ermitana i les danses d'aquella època encara es ballen avui.

La façana, en un marc excepcional, en una gran plaça i al capdamunt d'unes escales, segueix la línia típica del barroc: amb cornisa retallada i pinacles, l'escut de Felip V a dalt de tot, porta rectangular de carreus encoixinats, amb profusió decorada amb motius militars com canons, banderins, cornetes i tambors, recorda el seu origen, construïda per militars i recorda el proper Portal Fosc de la Muralla.

El campanar, a la façana i a la banda de l'evangeli, és quadrat i de dos cossos, amb l'escut del governador constructor, Sancho de Echevarría, i una inscripció que recorda a la posteritat, el seu llegat. El cim d'aquest campanar es pot veure molt a l'abast des del capdamunt de les torres del castell i, de fet, guarda molta similitud amb el de l'església parroquial de Santa Maria, uns metres més avall, car quan el van construir al cap d'un segle imitaren el de l'ermitana.

Suggeriment: fugir uns instants del brogit turístic de botigues de records i, als peus de la Mare de Déu, fer uns moments d'oració. En sortir seure en una terrassa a prendre una «aïa» de València, ben fresca. La fan de categoria.

Viatjant pel món

Qasr el-Yehud. Terra Santa

Bàrbara Virgil

Rutes bíbliques i
expedicions culturals
Ruth Travel

Des del mar Mort a Jerusalem la pujada és pronunciada i el conductor del nostre autocar disminueix la velocitat. Els pendents avall que dies abans ens havien fet esglaiar en algun revolt ara es converteixen en una ranquejant costa amunt. El paisatge que ens envolta del desert és magnífic. A l'estiu la terra és daurada i potent. La lluna aquests dies és plena; havíem sortit a passejar de nit a la riba del mar Mort, i l'havíem vist allà en el silenci del llac més baix del món.

La falla siro-africana, de la qual ens va parlar el nostre guia, en Walter, em

tornava a unir amb un recorregut de terres en què la geografia i la història un cop més tenen en certa mesura connexió. Acabava d'arribar de les terres africanes, on el mateix accident geogràfic caracteritzava el paisatge d'Etiòpia. Allà la mateixa falla havia fet que les alçades de les muntanyes arribessin als quatre mil metres mentre que a poca distància hi havia zones de cent metres sota el nivell del mar.

Per la vall del riu Jordà, després de visitar el jaciment arqueològic de Bet Shean, la carretera agafa una velocitat com regalims d'aigua pendent avall.

Així també el Jordà al llarg dels filats que separen les fronteres entre països baixa cap al mar Mort. Aquell paisatge de desert viu omple el cor inexplicablement, és el desert de Judea.

Desert buscat pels anacoretes, pels homes per trobar-se amb si mateixos i amb Déu. En aquell paisatge, en el qual Joan Baptista va predicar, nosaltres també hem contemplat la bellesa, hi ha un lloc que els cristians de Terra

Santa coneixen molt bé, ja que hi van en pelegrinatge amb les seves parròquies com a mínim un cop l'any, ara és obert al turisme i el visitem sempre. Es tracta del lloc a prop de Jericó de Qasr el-Yehud. Allà en un revolt del Jordà entre els joncs i les terres desèrtiques Joan Baptista predicava: «Qui tingui dues túniques, que en doni al qui no en té, i qui tingui menjar, que faci el mateix.»

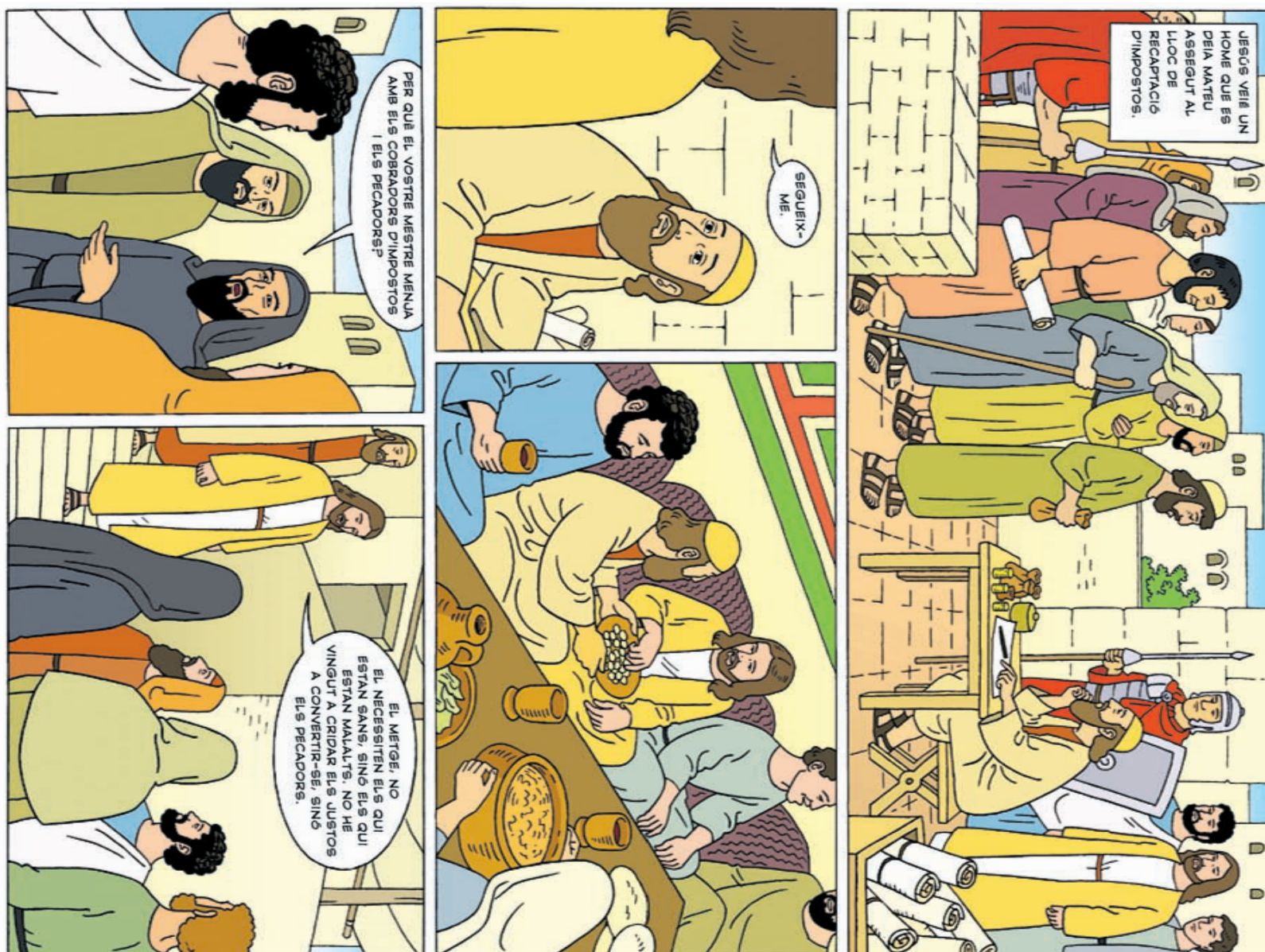

MERCÈ RIBÓ I ARMENGOU

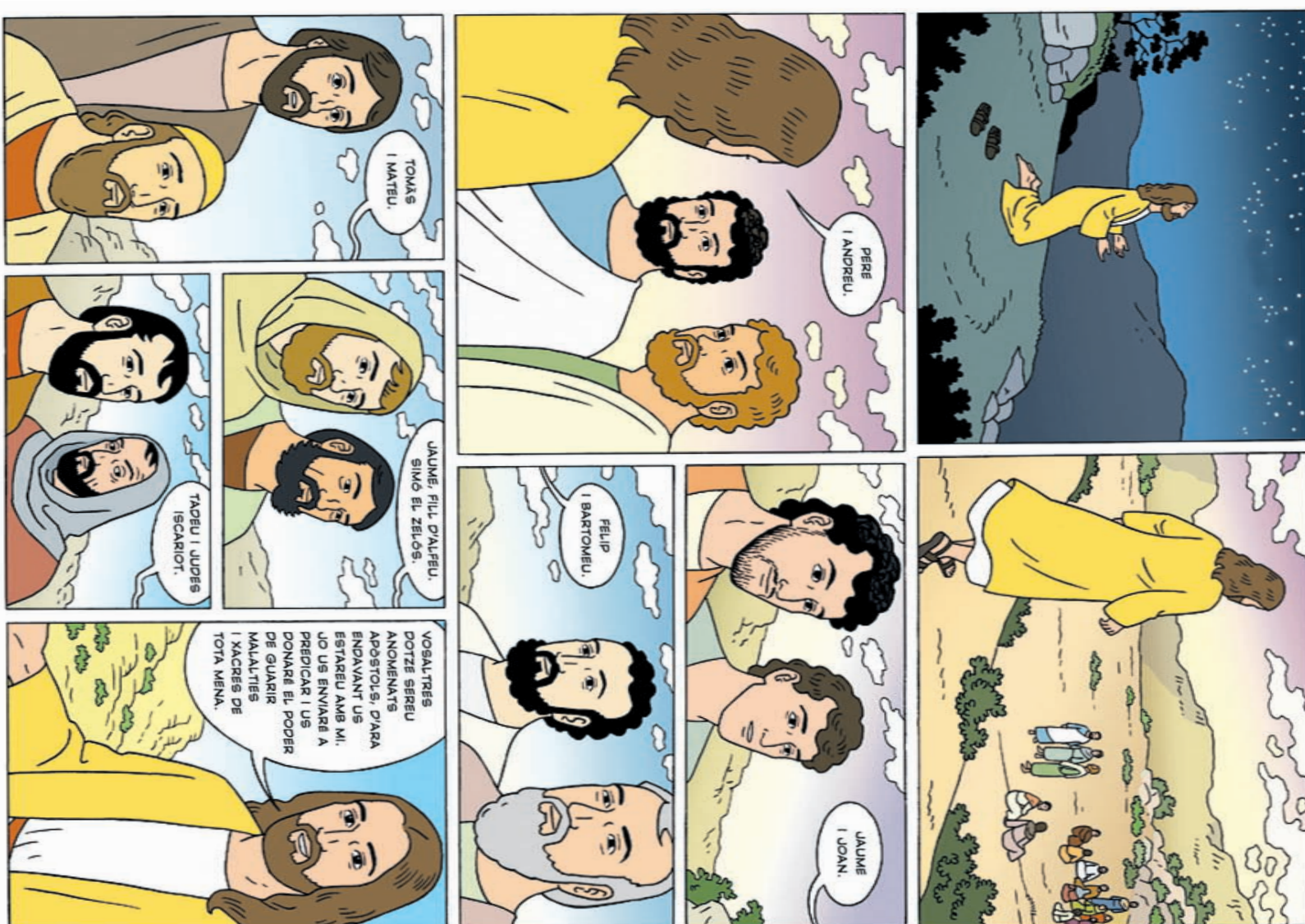
Ha mort cristianament a Barcelona, a l'edat de 87 anys, el dia 15 de juny de 2013, confortada amb els Sants Sacraments i la Benedicció Apostòlica (ACS).

El seu espòs, Jacint Solé; fills, Elena, Xavier i Concepció; néts, M. del Mar, Martí, Joaquim; germà, Agustí; nebots i família tota ho fan saber a llurs amics i coneguts i els pregunten de voler-la tenir present en les seves oracions.

CRIDA DELS DEIXEBLES

NOU TESTAMENT

JUGA I APRÈN

Escriu en què et fa pensar el text:

«Jesús no és un jutge que condemna, sinó un metge que guareix»

Si participes amb la teva resposta, rebràs un premi de BCNmultimedia

Escriu-nos!

bcn multimedia

Paraula i vida

Conduir amb responsabilitat

Les carreteres són gairebé per a tothom ben familiars. Cada dia es viatja més, especialment als mesos d'estiu en què també augmenten els desplaçaments per les vacances. Les xifres dels accidents de circulació no són un mal inevitable, sinó que haurien de fer-nos prendre consciència de la nostra responsabilitat quan conduïm i fer-ho amb un sentit ben afinat de la justícia i de la caritat.

Cada any, a l'inici del mes de juliol i entorn de la festa de Sant Cristòfol, patró dels automobilistes, l'Església catòlica promou una Jornada de Responsabilitat en el Trànsit, que aquest any té com a lema «Quina llum et condueix? La fe et responsabilitza al volant».

Ens diuen els experts en el trànsit que la causa de la majoria d'accidents de circulació són les fallades humanes: velocitat excessiva, avançaments prohibits, incompliment dels senyals de trànsit, excés d'alcohol, ingestió de drogues, etc. No hi ha dubte

que conduir malament, imprudentment, en males condicions físiques o psíquiques, és una patent d'homicida o de suïcida.

Tota vida humana és valuosa, important. Però el més trist és que un gran nombre de víctimes d'accidents de circulació són persones joves, que de vegades veuen limitades les seves capacitats per a tota la vida.

Cal tenir molt present, quan conduïm un vehicle pels carrers, les carreteres o autopistes, que ho fem al costat i enmig de moltes altres persones i famílies que també circulen o viatgen, siguin vianants o conductors. Així doncs, no som responsables només de la nostra pròpia vida, sinó també de la dels altres. Tant la nostra vida com la dels altres és el bé primer de les persones i, per als creients, és un do de Déu, un do que cal respectar i protegir.

Conduir bé és una expressió de solidaritat humana. Benet XVI, abans de la seva renúncia, es va adreçar als joves cristians invitant-los a la Jornada Mundial de la Joventut, que presidirà el papa Francesc a Rio de Janeiro la darrera setmana d'aquest mes de juliol. En aquest missatge comenta el lema de la Jornada, que són les paraules finals de Jesús en l'evangeli de Sant Mateu: «Aneu a tots els pobles i feu-los deïxebles meus.» Benet XVI invita els joves a fer-se testimonis dels ensenyaments de Jesús en tots els canals de les comunicacions humanes, des de les noves tecnologies fins a la circulació viària. Referint-se a la circulació viària, el Papa emèrit parla «d'evangelitzar l'àmbit de la mobilitat». Una bonica expressió que és tota una invitació a autoeducar-nos en la manera de conduir per tal de respectar la nostra vida i la dels altres. Aquest és el camí per reduir els accidents i contribuir a una mobilitat més humana.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Lourdes

Els grans esdeveniments tenen moltes vegades començaments discrets. L'anunci de l'arribada al món del Messies, tan esperada durant segles, el va rebre una jove jueva de Natzaret, de nom Maria, sense que res transcendís, fora de la seva intimitat, en els primers moments.

L'11 de febrer de 1858 va esdevenir-se un altre fet també en el silenci més absolut. Només el paratge del riu Gave va ser testimoni de l'aparició de la Mare de Déu a una noia, filla d'un moliner de Lourdes. La història de les successives manifestacions de la Mare de Déu a Bernadette Soubirous, de les incomprendiments i rebutjos que va patir, és molt coneguda, però encara ho és més la devoció universal que se centra en aquest punt geogràfic del sud de França al qual milions de persones acudeixen cada any de manera personal o organitzada. En aquestes dates estiuenques en què ens trobem, Tarragona pelegrina un cop més al santuari maria. Ho fa en el marc dels pelegrinatges que porta a

terme l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes des de fa 40 anys.

Va ser l'any 1973 quan, per feliç iniciativa de l'arquebisbe Josep Pont i Gol, es va constituir aquesta associació que és dins l'àmbit de la Delegació diocesana de pastoral de la salut, sent-ne el primer president i consiliari Mn. Ramon Mercadé. Des de llavors han estat milers els malalts que han pogut viatjar a la Gruta de Massabielle gràcies a innumbrables voluntaris que els acompanyen.

Des del primer moment de les meves responsabilitats episcopals he volgut viatjar amb ells i afegir el meu petit esforç al de tants cuidadors. Gràcies a això sóc testimoni de l'alegria que presideix tant l'estada de les persones malaltes com d'aquelles que les ajuden, formant part del pelegrinatge de Tarragona, però confosos entre altres pelegrins de totes les llengües i races arribats d'Europa i de països llunyans.

Bernadette va morir el 16 d'abril de 1879 i va ser

canonitzada el 8 de desembre de 1933, enguany farà vuitanta anys. Sobretot a partir d'aquesta data, la devoció a aquesta santa va passar a ser universal i va molt lligada a una pràctica cristiana que vull recomanar vivament: el res del sant Rosari.

La jove en portava un a la butxaca quan se li va aparèixer la Mare de Déu i el va començar resar a la seva presència. Voldria que en totes les famílies cristianes fos habitual el res d'aquesta pregària mariana per excel·lència. I que, encara que sigui difícil evitar les distraccions en algun moment, fem el propòsit de resar-lo amb el pensament posat en la Mare de Déu i en els misteris de la vida de Crist. El papa Francesc ens anima a resar-lo. Oferim-lo sovint pels malalts. Tant a Lourdes com a casa nostra podem pensar en ells i demanar per les seves necessitats. Els malalts són els preferits de Crist. També han d'estar en el primer pla dels nostres pensaments i intencions

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet
www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Tarragona

Els últims anys de la vida de sant Pau

Es considera plausible que l'apòstol dels gentils viatgés a Tarraco

Joan Boronat
Tarragona

El congrés celebrat el 2008 a Tarragona, sobre *Pau i Fructuós. El cristianisme antic a Tarraco (segles I-VIII)*, en opinió del doctor Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, «va ser un aperitiu per donar pas al plat fort» que sens dubte ha estat el congrés internacional que ha tingut lloc a Tarragona del 25 al 29 de juny passat, en el qual s'ha aprofundit científicament a l'entorn d'*Els últims anys de la vida de Pau*.

Ha estat organitzat per l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós (Insaf) i promogut per la Facultat de Teologia de Catalunya, juntament amb el doctor John Barclay (Durham) i el doctor Jörg Frey (Zuric), els quals formaven part de la comissió científica. La convocatòria va aplegar un centenar de congressistes per participar en un programa atapeït i conformat per les 28 ponències dictades per teòlegs i especialistes d'universitats —catòlics, protestants i ortodoxos— d'Alemanya, Bèlgica, França, Itàlia, els Estats Units, Espanya o Grècia, en el marc del Centre Tarraconense El Seminari.

L'anglès fou la llengua vehicular de totes les intervencions, que van tenir el tret de sortida el dimarts dia 25 de juny, amb la inauguració oficial presidida per l'arquebisbe metropolità de Tarragona i primat de les Espanyes, Mons. Jaume Pujol Balcells, amb l'assistència de la vicepresidenta del govern de la Generalitat de Catalunya, Joana Ortega, acompanyada de diverses personalitats del món de la política i la cultura.

El congrés ve a refermar la vocació de l'arxidiòcesi tarragonina d'erigir-se en un referent mundial pel que fa a l'estudi del cristianisme primitiu, assumint el paper que li pertoca com a porta del cristianisme a la península Ibèrica, i davant la sempre debatuda hipòtesi de Tarraco —capital de la Hispània Citerior— com a ciutat on l'apòstol Pau hauria passat un cert temps de la seva vida. Aquest testimoni l'ha recollit l'Insaf, «un institut no gaire gran, però capaç de fer coses grans», tal com va subratllar Mn. Josep Maria Gavaldà, l'actual director del centre, en el decurs de la inauguració del congrés.

El cert és que el congrés partia d'un important repte: respondre a les preguntes que va formular el doctor John Barclay, catedràtic de la Universitat de Durham al Regne Unit, en el moment d'impartir la lliçó inaugural, i a molts altres interrogants plantejats al llarg de les maratòniques sessions. Certament que la incògnita sobre els darrers anys de la vida de Pau va planar per l'aula del Seminari. Barclay, presentat com «un referent en el món exegetí», va llençar un agosarat desafiament a l'hora de posar damunt la taula dilemes com ara si el viatge de Pau de Tars a Hispània depenia del suport dels cristians de Roma; sobre el viatge de l'apòstol dels gentils

John Barclay, catedràtic de la Universitat de Durham al Regne Unit, va pronunciar la lliçó inaugural.

«Armand Puig no dubta a manifestar que el congrés passarà a la posterioritat i serà tot un referent universal»

a Jerusalem per portar la col·lecta i el rebuig de la comunitat jueva; l'escassetat de dades de Lluc a l'hora de donar detalls, i de la interacció de Pau amb les comunitats de creients romanes; les cartes de Climent que parlen del seu desig «d'anar fins l'extrem d'Occident» o quan Timoteu fa referència al «cansament de Pau a Roma» i que en cap moment parla d'anar a Hispània, per concloure afirmant que «la mort de Pau es va convertir en el catalitzador de la persecució romana als cristians».

Matí i tarda es van desenvolupar les diferents sessions, en la metodologia de ponència i resposta; és a dir, un congrés estructurat com un debat entre professors. La col·lecta de Jerusalem, el projecte missioner occidental de Pau, els jueus i els cristians romans sota Neró, els enfrontaments de l'apòstol amb les autoritats romanes, el judici en contra seu, els procediments legals i les penes aplicables, van omplir les intervencions dels dos primers dies.

A les dues jornades següents es va tractar el silenci sobre el final de la vida de Pau, en els Fets dels Apòstols, el judici i el final de la seva vida segons la segona carta de Timoteu, com també l'activitat literària missionera del sant, en aquells moments, i la hipòtesi del

viatge de Pau a Hispània. La tradició romana, reforçada per les dades històriques i arqueològiques sobre la mort de Pau, i la lliçó conclusiva *Entre la missió i la captivitat* va tancar les jornades.

Publicació de les actes

El dens contingut del congrés serà recollit en un volum de 600 pàgines que s'imprimirà en anglès a Alemanya, i que es preveu que veurà la llum a finals de 2014 o principis de 2015, dirigit especialment als investigadors. No obstant això, segons el doctor Armand Puig, en declaracions a *Catalunya Cristiana* instants després de la clausura del congrés, «haurem de pensar a editar una publicació més a l'abast nostre, una vegada compilat i publicat el material en anglès».

Armand Puig no dubta a manifestar que «el congrés de Tarragona 2013 ha estat molt ric, passarà a la posterioritat i serà tot un referent universal, en molts anys», en el qual han participat els millors. Manifesta que el congrés es fa perquè hi ha un gran problema

històric i teològic sobre el final de la vida de Pau, dient que «no tenim totes les fonts que voldríem, la documentació és molt petita i arran d'aquí s'ha d'eixamplar la perspectiva».

Sobre la gran pregunta de la possible estada de Pau a Tarragona, mossèn Armand Puig comenta que quan un fet és incontestable «ja no convoques un congrés». Afirmar que «no es podia fer un no rotund i calia moure's amb el poc que sabem; no podem dir que no sabem res». En definitiva s'ha posat la gran pregunta d'una manera clara enmig de les grans preguntes sobre els últims anys de la vida de Pau, qüestió prou remarcable.

En conclusió, es podria dir que la meitat dels participants al congrés tendeixen a un sí a la possible vinguda de Pau a Tarragona i que l'altra meitat seria més escèptica. Malgrat això, el doctor Armand Puig considera que no hi ha tots els elements per afirmar-ho o negar-ho al cent per cent, i comentà que «com que hi ha hagut una reflexió molt àmplia, s'obre el terreny dels matisos, no de la seguretat absoluta, però sí de les certeses i la plausibilitat».

Càritas Altafulla inaugura nous locals

J. B. / Altafulla

El dimecres 19 de juny es va inaugurar el nou local de Càritas parroquial d'Altafulla, situat al carrer Mainada número 2, el qual compta amb tres espais ben definits: l'Acollida, el rober Filigrana per a nens i el Servei de distribució d'aliments. A l'acte inaugural, amb benedicció de part del rector, Mn. Jaume Gené, hi van assistir unes 70 persones, entre elles

la responsable de Càritas, Puri Miró, les voluntàries i la regidora d'Acció Social de l'Ajuntament d'Altafulla, Eva Martínez.

El local està cedit per l'Ajuntament d'Altafulla i disposa d'una superfície de 79 metres quadrats perquè l'entitat pugui emmagatzemar els productes de primera necessitat que rep, i poder atendre les finalitats d'utilitat pública i interès social pròpies de la seva organització.

Barcelona

Primer aniversari d'una Llum en la Nit

El cardenal Martínez Sistach presideix l'experiència de nova evangelització

Joan Piñol
Barcelona

«Avui és el nostre pastor, el nostre bisbe, qui ens envia a evangelitzar pels carrers de Barcelona.» Aquestes van ser les paraules d'ànim que va dirigir Mn. Bruno Bérchez, delegat de Pastoral Juvenil de Barcelona, a la seixantena de joves que s'aplegaven a la basílica de Santa Maria del Pi. El motiu d'aquesta trobada era dur a terme l'experiència de nova evangelització Una Llum en la Nit.

L'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, va voler estar present entre els joves i animar-los a evangelitzar. A més, la Llum en la Nit del 8 de juny passat tenia un regust especial, un motiu extra per sortir a donar a conèixer Jesús. Feia tot un just un any que es duia a terme per primer cop aquesta experiència evangelitzadora. En efecte, el 2 de juny del 2012 es reunien per primera vegada un grup de joves a la basílica del Pi per organitzar la primera Llum en la Nit de Catalunya i la primera de tot l'Estat espanyol. Així doncs, se celebrava el primer aniversari d'aquesta iniciativa pastoral.

En el seu moment *Catalunya Cristiana* ja es va fer ressò de en què consistia Una Llum en la Nit. Es tracta d'un mètode de nova evangelització que va sorgir als anys noranta a Verona, Itàlia, de la mà del sacerdot Andrea Brugnoli. Un grup de joves es reuneix en una església i l'obren durant la matinada, des de les onze de la nit fins a les tres de la matinada aproximadament. Mentre el temple resta obert, uns quants joves es reparteixen en parelles pel carrer i conviden la gent a entrar a l'església i conèixer Jesucrist. A dins, un altre grup de joves acompanya els que entren. El Santíssim està exposat tota la nit a l'altar major enmig d'un ambient de pregària i acollida.

El cardenal Martínez Sistach va poder participar durant una bona estona de l'experiència i en va quedar fortament impressionat. En contra del que es podria pensar, al llarg de la nit molta gent entra dins l'església. Alguns perquè han rebut la invitació dels joves al carrer, altres per curiositat i alguns perquè ja saben que es fa Una Llum en la Nit. La cua de persones cap al Santíssim és constant. Els sacerdots confessen al llarg de la nit mentre un grup de joves canta i llegeix passatges de l'Evangeli. La basílica del Pi, monument impressionant del gòtic català, estava a les fosques i només estava il·luminada la forma consagrada damunt l'altar.

Poc abans que s'obrin les portes del temple es reuneixen tots els joves per tal de ser enviats a la missió. El cardenal Martínez Sistach els va dirigir unes paraules. «Això que farem és evangelitzar, proposar un encontre personal amb Jesús», va dir. En un to de pregària i de recolliment el cardenal va cridar els joves a no tenir por: «Volem ser instruments de Crist i que ell posi la paraula a la nostra boca.» Després, el cardenal es va unir als altres capellans i va estar

Agusti Codinach

confessant durant una llarga estona.

Un dels aspectes que més destaca Mn. Bruno de l'experiència d'Una Llum en la Nit és la comunió entre carismes. Al llarg de les sis edicions que s'ha celebrat aquesta iniciativa evangelitzadora són molts els grups dins l'Església que s'hi han sumat. Hi han participat joves de Shönstatt, de l'Opus Dei, dels jesuïtes, de Verbum Dei, dels Focolars, del Camí Neocatecumenal, etc. És a dir, aquesta iniciativa ha permès que diferents grups de diverses sensibilitats s'uneixin per a una sola causa: anunciar Crist. Com recorda sempre el seu fundador, el pare Brugnoli, Una Llum en la Nit és un mètode d'evangelització diocesà i de comunió. Cal remarcar que també és un fenomen que ha involucrat molts altres joves de Catalunya. Així, hi havia joves vinguts dels bisbats de Lleida, Vic, Girona i Solsona.

L'edició que es va celebrar a la basílica del Pi per celebrar el primer aniversari va tenir un altre motiu d'alegria. Per primer cop hi assistia un jove que era fruit de la pròpia experiència evangelitzadora d'Una Llum en la Nit. Es tracta d'un jove peruà, Umberto, que va entrar una nit a l'església de Sant Jaume en una de les passades edicions. Com explica ell mateix, des que havia marxat del seu país estava allunyat de l'Església i havia perdut la fe. Aquella nit passejava pel centre de Barcelona, va veure una llum dins un temple i va entrar-hi. L'experiència li va tocar el cor. A partir de llavors ha col·laborat amb l'equip que organitza Una Llum en la Nit i s'ha tornat a incorporar a les activitats de l'Església. Mn. Bruno admet que és el primer fruit concret de l'experiència dels «sentinelles de la nit» que és com es coneixen els joves que participen en Una Llum en la Nit. Així, doncs, aquesta iniciativa pionera ja comença a donar resultats.

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Terrassa

El bisbat crea quatre parròquies noves

Les noves comunitats parroquials són a Cerdanyola, les Franqueses, Sant Cugat i Terrassa

Eduard Brufau
Terrassa

Quan es complien nou anys justos de la creació de la diòcesi de Terrassa el 15 de juny passat Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va erigir quatre noves parròquies per al bisbat egarenc. Les noves comunitats parroquials són les de la Mare de Déu del Roser a Cerdanyola del Vallès, Sant Francesc d'Assís a les Franqueses del Vallès, Sant Joan Baptista de Mirasol a Sant Cugat del Vallès, i la Mare de Déu de les Arenes a Terrassa.

Tanmateix, com el mateix bisbe va recordar, les quatre parròquies ja tenien una trajectòria com a temples ben arrelats als barris: «Aquestes noves parròquies no comencen de zero. Es troben en barris relativament nous amb una població creixent. Fa uns anys van sorgir-hi algunes obres cristianes i s'hi van construir esglésies. Vull agrair la feina als qui van començar a "construir" en aquests llocs, en el sentit material i, sobretot, en el sentit pastoral i espiritual.» Mn. Fidel Catalán, secretari general i canceller del bisbat ho explica més detalladament: «Cada una de les noves parròquies té un recorregut propi i han nascut al mateix temps que els barris on estan immerses. En alguns d'aquests barris en creixement a partir dels anys setanta del segle passat han començat a configurar-se aquestes comunitats cristianes, especialment a Bellavista a les Franqueses del Vallès i a Mirasol a Sant Cugat del Vallès. Al barri de Serraparera de Cerdanyola ha estat a partir dels anys vuitanta del

El bisbe Saiz, a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola.

mateix segle, afegint-hi la presència de la Universitat Autònoma, la qual cosa ha configurat aquesta comunitat també com a parròquia universitària. Al barri de les Arenes de Terrassa ha estat l'edificació del temple en els darrers anys el que ha potenciat molt la vida cristiana present de temps en aquell barri. En tots quatre barris hi ha un

prevere encarregat de la comunitat des de fa temps. La intensa vida cristiana ha portat a sol·licitar que siguin creades com a parròquies jurídicament. De fet a la pràctica ja hi funcionaven.»

Parròquies del segle XXI

La creació de les noves parròquies és un bon senyal per a un bisbat jove com el de Terrassa, sobretot si es té en compte el llarg procés de secularització en què viu la nostra societat. Per aquest motiu Mn. Catalán afirma que «la creació d'aquestes noves parròquies, s'ha viscut com un signe de vitalitat de les comunitats cristianes. El Sant Pare en l'Any de la Fe convida a renovar, aprofundir i proposar aquesta fe. I des del baptisme això és una missió permanent en cada cristià i en cada comunitat cristiana a cada època. Els contextos poden canviar a cada moment, certament, però la missió dels fills de Déu és sempre la mateixa. I des de les comunitats parroquials així es viu.»

Les quatre noves parròquies vallesanes no només tenen al davant el repte de ser un nucli de caliu cristià en un temps secularitzat. També han d'afrontar els múltiples i ràpids canvis que viu la societat d'avui. Entre aquests canvis hi podem incloure l'esclat de les noves tecnologies, la multiculturalitat o la crisi econòmica. Pel que fa a la revolució tecnològica, Mn. Catalán comenta que «la parròquia viu immersa en la societat, els seus membres en formen part activament, i per tant camina al mateix ritme que la vida de la societat. En aquest sentit utilitzar les noves

«Cada una de les noves parròquies té un recorregut propi i han nascut al mateix temps que els barris on estan immerses»

tecnologies és bàsic, i sobretot fer de la parròquia un lloc d'acolliment, de trobada, que propiciï l'encontre amb el Senyor i on es visqui i practiqui la caritat i l'ajut als necessitats. La parròquia és la referència més concreta i immediata, és l'última localització de l'Església, el seu rostre més pròxim i palpable, la seva expressió més visible i immediata, com ens recordava el nostre bisbe, Mons. Saiz Meneses, en la seva primera carta pastoral *Testimonis de Jesucrist en la societat del segle XXI*. Com va fer sant Pau als inicis de la predicació apostòlica, també ara cal ser presents en els nous areòpags i anunciar la Bona Nova del Senyor. I és això el que, en darrer terme, porta vitalitat i creixement».

Malgrat les incerteses del moment actual, doncs, les quatre noves parròquies manifesten el dinamisme del bisbat de Terrassa i de l'Església a Catalunya.

Barcelona

Missa internacional a la Sagrada Família

Redacció / Barcelona

Per segon any consecutiu, la Sagrada Família acollirà una eucaristia adreçada especialment als turistes que es troben aquests dies a Barcelona. Presidida pel cardenal Martínez Sistach, es farà en diversos idiomes. Serà el diumenge 14 de juliol. La recollida d'invitacions gratuïtes es fa del 8 al 12 de juliol al Punt d'Atenció al Visitant de la Sagrada Família i al Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació 231, de 10 a 14 h i de 16 a 20 h) i als hotels.

Missa internacional Misa internacional International Mass

Eucaristia presidida pel Sr. Cardenal Arquebisbe Dr. Lluís Martínez Sistach
Eucaristia presidida por el Sr. Cardenal Arzobispo Dr. Lluís Martínez Sistach
Mass presided by the Cardinal Archbishop, His Eminence Dr. Lluís Martínez Sistach

BASÍLICA DE LA SAGRADA FAMÍLIA
DIUMENGE 14 DE JULIOL A LES 17h
DOMINGO 14 DE JULIO A LAS 17h
SUNDAY 14TH JULY AT 5 P.M.

Recollida d'invitacions gratuïtes del 8 al 12 de juliol al Punt d'Atenció al Visitant de la Sagrada Família, al Seminari Conciliar de Barcelona (C/ Diputació 231 de 10 a 14 h i de 16 a 20 h) i als hotels.

Recogida de invitaciones gratuitas del 8 al 12 de julio en el Punto de Atención al Visitante de la Sagrada Familia, en el Seminario Conciliar de Barcelona (C/ Diputación 231 de 10 a 14 h y de 16 a 20 h) y en hoteles.

Collect your free invitations from 8th to 12th July at Visitor Service of the Sagrada Família, at Seminar Conciliar de Barcelona (C/ Diputació 231 from 10 a.m. to 2 p.m. and 4 p.m. to 8 p.m.) and hotels.

Salvador Cabré

Miquel Àngel Pérez Sánchez

Rector de la parròquia de Sant Miquel de Singuerlín

La notícia de la seva mort es va estendre molt ràpidament per tot el barri que ell va ajudar a construir, i poques hores després del seu traspàs, l'església de Sant Miquel de Singuerlín s'omplia com poques vegades, per celebrar una improvisada missa funeral, amb el seu cos encara present a la residència de les Germanetes dels Pobres de la plaça Tetuan, on ha viscut els últims anys.

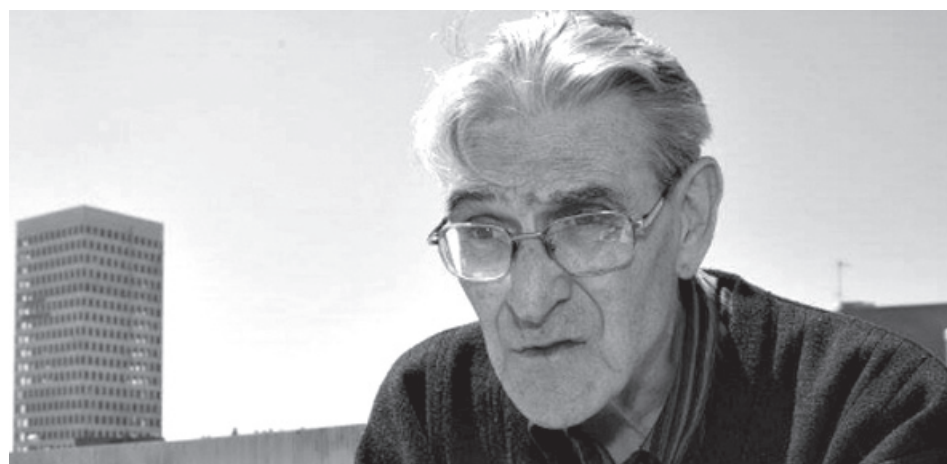
Aquests darrers anys venia els diumenges al matí, de tant en tant, a celebrar l'eucaristia, amb moltes de les persones que havien arribat al barri quan ell era el rector. La vida familiar i social de la majoria de la gent de la parròquia i del barri està marcada per la presència d'en Salvador Cabré. «A mi em va casar», «era el meu professor de català», «va batejar els meus fills», «em va donar la primera comunió», «ens ajudà en aquells temps tan difícils»...

La seva acció, vocació i vida només es cospa realment si tenim present la realitat social de la Barcelona metropolitana dels darrers anys del

franquisme i dels primers anys de la democràcia. En aquell temps hi havia persones, moltes persones, i feina, molta feina. Però faltava la resta: vivendes, escoles, asfalt i llum als carrers, centres de salut, esglésies, biblioteques, cultura popular, transports...

En Salvador, com molts altres capellans d'aquella època, va estar molt marcat pel desig renovador que va portar el Vaticà II, i un cop sortit del Seminari se n'anà «als barris», on vivia la gent més pobra, més desprotegida i més vulnerable de l'època. Ell vingué a Singuerlín molt jove, després d'aprendre dos anys amb el «pare Botella» al Bon Pastor.

A Singuerlín tot estava per fer: escoles, guarderies, asfalt, llums, església. Ell, amb molts veïns, construïren, dotaren el barri de la cosa més important, donar un lloc a les persones. Així aixecà el centre Social Singuerlín, on es feia cinema, classes de català, activitats culturals, se celebrava la missa i hi albergà una guarderia. Després construï l'església, que per donar resposta a la manca de vivenda del moment, no la va fer com un edifici singular, sinó que hi posà pisos a sobre, i cedí part dels locals per

«A Singuerlín tot estava per fer: escoles, guarderies, asfalt, llums, església»

encabir-hi l'Associació de Veïns.

La seva veu potent i profunda—per a ell els micros eren innecessaris—era una de les seves identitats. Veu forta per ensenyar el català en temps de prohibicions i poca presència als barris, veu potent per defensar la llibertat i la dignitat de la gent i de la ciutadania; veu clara per declamar textos poètics, expressió de la seva ànima; veu profunda per manifestar les seves conviccions més íntimes, que Déu ens estima a tots, i que la seva vocació com a capellà estava al servei de tots.

Sor Magdalena Rivera Albiol, clarissa

Sor M. Victoria Triviño, O.S.C.

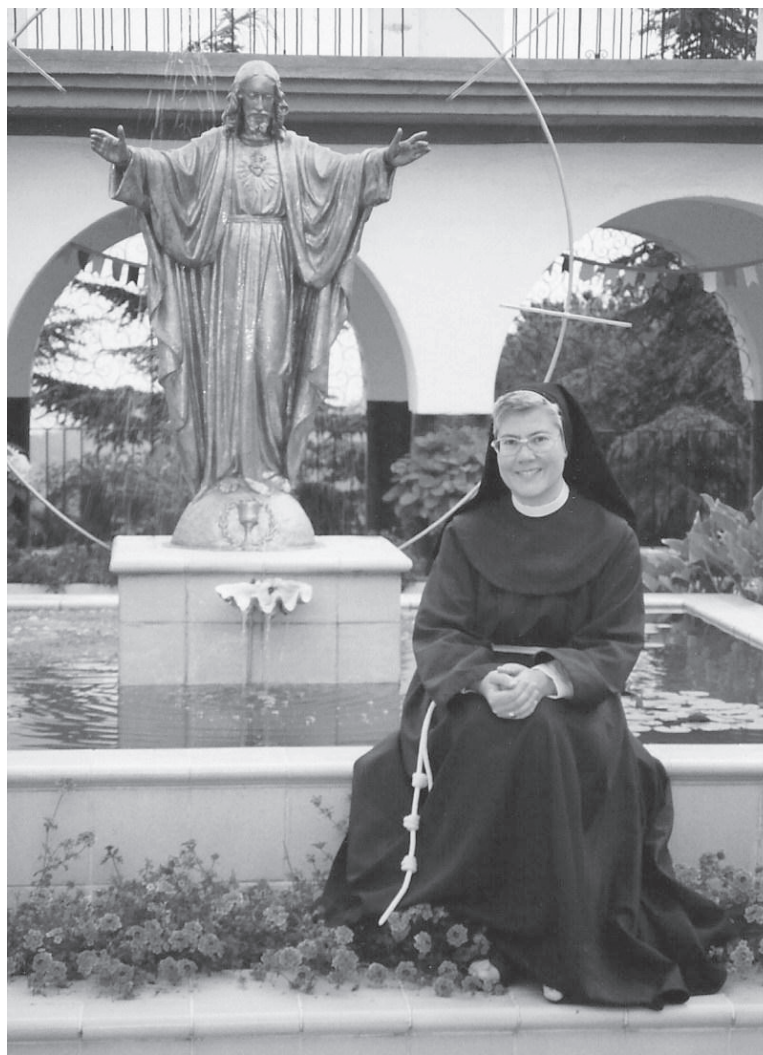
«Sí, la meua trobada amb Jesús serà una trobada d'amor, perquè ja ho és ara en la fe. El meu esperit es fon en el seu, és una intimitat d'Amor i, enmig de tantes coses, aquesta és la font de la meua pau, de la meua confiança i íntima felicitat. La mort em serà una abraçada d'amor.»

Això m'escrivia sor Magdalena en el moment de comunicar-me la gran notícia. Li acabaven de diagnosticar un càncer irreversible que li obriria les portes de la glòria. Veia propera l'hora de l'abraçada nupcial amb Jesús. L'amor apassionat que sempre va sentir pel Senyor es manifestava ara incontenible.

Va concentrar el seu esforç en dos propòsits: el primer ajudar la comunitat tant com les forces li ho permetessin. «Realment m'hi esforço molt. Des del primer dia ho he dit: tant com em sigui possible mantindré la normalitat, per mi i per vosaltres.» El segon propòsit: manifestar gratitud, ànims i alegria, evitant així ser causa de tristesa.

Sor Magdalena va fer de la seva vida una oblació generosa no sempre compresa. Al final ha resplendit el tresor amagat, ja que un testimoni de fe tan ferm no s'improvisa.

Va néixer a Barcelona el 4 de gener del

«Va concentrar el seu esforç en dos propòsits: el primer ajudar la comunitat tant com les forces li ho permetessin, el segon manifestar gratitud, ànims i alegria, evitant així ser causa de tristesa»

1953. Era filla única. Es va fer delineant i va arribar a treballar en una empresa. D'una banda, l'exquisida sensibilitat la va portar a estudiar un temps Belles Arts. La seva primera escultura va ser el bust del seu pare. De l'altra, el seu sentit pràctic la va portar a iniciar cursos d'anglès. Això no obstant, hi havia en ella un desig sense límits, que va poder més que aquests ideals. Amb l'anhel d'assolir la caritat perfecta, deixant-ho tot, va entrar a l'Orde de Santa Clara als 22 anys.

Fixos els ulls en Jesús, dedicada a la intercessió per l'oració, donant el consell a qui li confiava la seva necessitat, sempre treballadora, pacient, agraïda i fidelíssima en l'amistat, ha fet la seva peregrinació de 38 anys, i ha acabat els seus dies al convent de Santa Clara de Reus (Tarragona)

El P. Josep Gendrau, com a ministre provincial i assistent federal de les clarisses, va presidir el funeral el dia 19 de juny, i va dir coses moltes encertades i boniques de sor Magdalena. Recordem-ne algunes paraules: «Va portar la malaltia amb molta dignitat i paciència. Sempre amb el somriure i la gratitud als llavis, pensava en els altres. Agraïda amb la comunitat, amb els metges, amb les infermeres, compassiva amb els altres malalts. Se sentia afortunada, donant gràcies a Déu i la comunitat per haver rebut els remeis necessaris que amorteixen el dolor. Com qui rep el cent per u, esperava que Jesús la fes participar de la seva Pasqua. Avui s'ha acomplert el desig de sor Magdalena de travessar la frontera de l'eternitat. Ha estat una bona clarissa que ha passat evangelitzant-nos en el dolor i l'amor.»

Sor Magdalena s'ha posat el vestit nupcial i se n'ha anat a l'encontre del Senyor. Descansi en pau.

El secretari d'Estat de Serveis Socials es troba amb les entitats socials catalanes

La reunió va tenir lloc al Fòrum Social Pere Tarrés

Joan Piñol
Barcelona

El secretari d'Estat de Serveis Socials i Igualtat del govern espanyol, Juan Manuel Moreno, va visitar per primer cop Catalunya en viatge oficial. Dins del programa d'activitats del 31 de maig hi havia una trobada amb les entitats catalanes del tercer sector. El Fòrum Social Pere Tarrés va ser l'escenari de l'encontre, caracteritzat per una tensió cordial entre les entitats socials i el secretari d'Estat. El respecte i l'atenció a les paraules de Moreno van ser constants, però per damunt de tot es respirava una certa malafiança. Les entitats socials volien respostes davant de moltes de les iniciatives legislatives i econòmiques del govern de Rajoy. Per la seva banda, el secretari d'Estat els va traslladar el seu suport i algunes respostes als problemes que pateixen les entitats.

L'encarregada de presentar el secretari d'Estat va ser la presidenta del PP català, Alicia Sánchez-Camacho. Les seves primeres paraules van ser d'elogi de Moreno, de qui va dir que tenia una altíssima capacitat de treball. Igualment, va donar les gràcies a les diferents entitats i va destacar l'humanisme cristià que practica i predica la Fundació Pere Tarrés. En resposta, Moreno va afirmar que Sánchez-Camacho fa de «corretja de transmissió dels interessos de les entitats socials catalanes davant del govern espanyol». Poc abans, la líder popular havia demanat a Moreno que portés la petició d'ajut a les entitats catalanes davant de Rajoy.

«La intel·ligència social és un recurs estratègic per resoldre els problemes de la societat», va dir Moreno. Aquest va ser el principi d'una llarga sèrie d'arguments per defensar la importància del sector social a l'Estat espanyol. El secretari d'Estat va reconèixer que s'ha armat d'arguments per defensar la seva feina davant de la resta de companys del govern. «Quan ens reunim tots els secretaris d'Estat, cadascú ha de defensar que allò seu és el més important perquè no caiguin les retallades sobre el teu departament», va admetre Moreno.

Tot i així, va mostrar-se esperançat de cara al 2014, que va definir com «un horitzó més positiu». En aquest sentit, va afirmar que està convençut que aquest any no es produiran retards en els pagaments a les entitats socials. Tot i aquest convenciment va reconèixer que encara no sap com seran els pressupostos de l'any vinent i si hi haurà més ajustos sobre el sector social.

Dèficit social

Un dels aspectes centrals que va tractar el secretari d'Estat de Serveis Socials va ser la casella de fins socials a la declaració de la renda. L'any passat va haver-hi una sentència del Tribunal Constitucional que donava la raó a la

Generalitat de Catalunya pel que fa al repartiment dels diners recaptats amb la declaració de l'IRPF. Catalunya rep poc més del 13 per cent dels recursos mentre que aporta més del 30 per cent dels diners. Àngels Guiteras, presidenta de la Taula del Tercer Sector de Catalunya, va recordar a Moreno que Catalunya és la comunitat autònoma en què més gent marca la casella de les entitats socials —més d'un 60 per cent dels catalans ho fa—, però que és de les que menys rep. Aquest és l'anomenat dèficit social.

El secretari d'Estat va voler calmar les crítiques que els presents li van adreçar. Va afirmar que acataran part del que va dir la sentència i estan canviant els requisits per accedir a les subvencions dels diners recaptats per l'IRPF. Tot i així, va advertir a les entitats que no pensen entregar els diners a les comunitats autònomes. «El govern espanyol seguirà gestionant la convocatòria», va dir. Igualment va reconèixer que treballen contra rellotge per treure la nova normativa i poder presentar aviat la convocatòria dels ajuts.

Noves lleis

Dins de les novetats que el secretari d'Estat va explicar a les entitats socials catalanes al Fòrum Social Pere Tarrés hi havia les noves lleis que el govern central està preparant. Entre elles, la primera llei específica del tercer sector i una nova llei de discapacitat. Sobre la llei bàsica del tercer sector, molts dels membres d'entitats socials van posar l'alarma en una possible recuperació de competències per part de l'estat. Mario Cugat, president de la Federació d'Associacions de Gent Gran de Catalunya, va advertir a Moreno: «Aquesta nova llei bàsica només servirà per recentralit-

JUAN MANUEL MORENO:
«Si hi hagués una motivació política al darrere tindriem l'excusa perfecta per derogar la llei de la dependència, però no ho hem fet»

«Les entitats socials catalanes van alertar que la nova llei del tercer sector servirà per recentralitzar»

zar i per treure competències al nostre Parlament.»

També va anunciar algunes mesures fiscals i legals per protegir la família i la infància en risc de pobresa i exclusió social. Moreno no va evitar en cap moment els temes més espinosos que estan sobre la taula i va parlar també de la llei de dependència. «És una llei àmpliament col·lapsada que es troba immersa en un enorme garbuix normatiu», va reconèixer. Per demostrar-ho va dir que el Tribunal de Comptes ha fet públic fa uns mesos un informe en què ha trobat més de 25.000 expedients irregulars de tramitació de la llei de la dependència. «Si hi hagués una motivació política al darrere tindriem l'excusa perfecta per derogar la llei però no ho hem fet», va dir Moreno. Per

això va manifestar que han prioritzat els grans dependents, han regularitzat molts expedients i han reduït la llista d'espera.

Voluntat de diàleg

L'exposició de Moreno va bascular entre el constant agraïment a les entitats i l'advertiment que l'impuls del govern espanyol es manté ferm per aplicar els ajustos i crear una normativa més centralista. Amb bona voluntat i esperit conciliador, el secretari d'Estat va explicar els seus projectes. Per sobre de tot, va animar tots els presents a reunir-se amb ell i a dialogar. Tanmateix, entre les entitats catalanes hi havia una baixa expectativa i molta sorna. Les diferències entre les entitats socials catalanes i les de la resta de l'Estat espanyol es van fer palpables. Com va reconèixer Guiteras: «La interlocució amb el govern espanyol no és gens fàcil.» Entre altres coses, a la comissió de diàleg amb el tercer sector que es reuneix un cop al mes amb el Ministeri de Sanitat i Afers Socials no hi ha cap representant català.

Una de les dades que va ressaltar Moreno va ser que a Espanya hi ha uns 4.200.000 voluntaris que col·laboren amb les diferents entitats socials del país. Aquest esforç en solidaritat és evident: l'Estat espanyol és el país europeu amb més voluntaris i més entitats socials. Com es va veure en la trobada al Fòrum Social Pere Tarrés, aquestes entitats estan guanyant múscul econòmic i social. Cada cop les entitats catalanes estan més ben estructurades i agrupades per defensar els seus interessos. Moreno va apreciar aquesta força del tercer sector català i només va poder assegurar-los diàleg i esforços des del ministeri.

Actualitat de santa Teresa de Jesús

La teresiana M. Victòria Molins fa un recorregut per la ciutat acompanyada de la santa d'Àvila

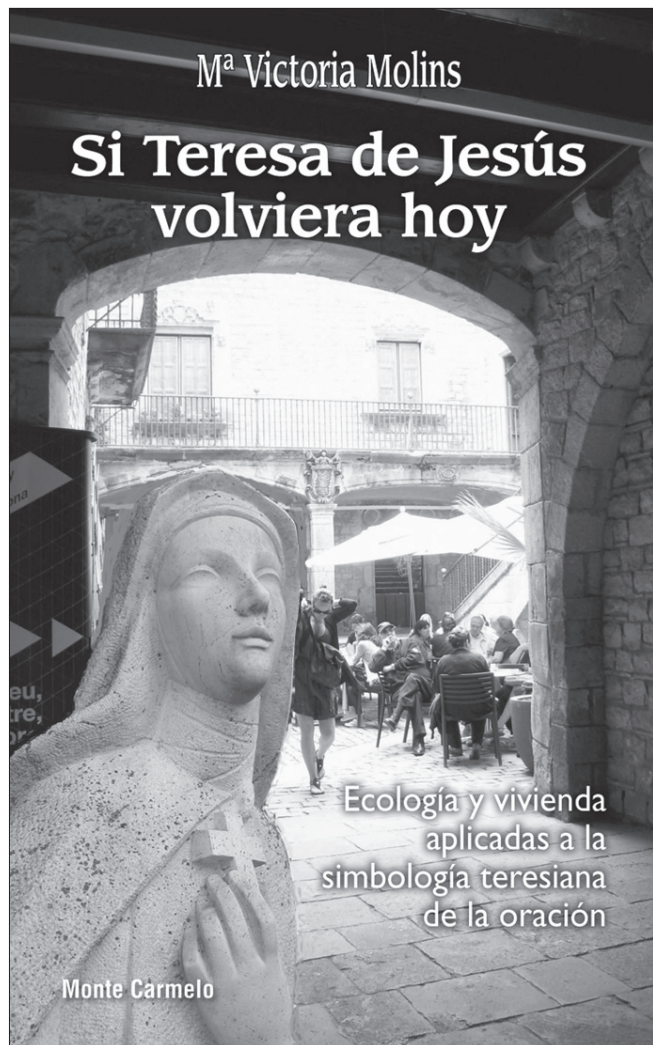
Carme Munté
 Barcelona

Per als homes i dones del segle XXI pot ser significatiu rellegir els textos d'una dona del segle XVI? Podem trobar-hi pistes i pautes de comportament davant dels problemes actuals? Pot ser una ajuda en el camí de fe?

La teresiana M. Victòria Molins, col·laboradora setmanal de *Catalunya Cristiana*, respon afirmativament totes aquestes preguntes en el llibre *Si Teresa de Jesús volviera hoy* (Editorial Monte Carmelo). Perquè l'objectiu, en definitiva, és aquest: salvar les distàncies de l'espai i del temps, superar la dificultat de comprensió d'unes obres escrites en ple Segle d'Or espanyol, i redescobrir que santa Teresa de Jesús té moltes coses a dir als homes i les dones d'avui.

«Finalment he fet realitat el meu somni», diu l'autora a l'inici del llibre, «vaig posar-me d'acord amb la meua estimada santa i la vaig convidar a passar un dia amb mi, recórrer la ciutat plegades i... aprendre d'ella una vegada més, demanant-li que es traslladés del segle XVI al XXI. Aquest és el resultat...».

El resultat és una al·legoria suggeridora que posa la mirada sobre alguns dels problemes actuals com l'atur, la marginació, la manca d'esperança, la incomunicació... rellegits a través dels escrits de santa Teresa de Jesús. Aquest

«Per als homes i dones del segle XXI pot ser significatiu rellegir els textos d'una dona del segle XVI»

de santa Teresa de Jesús. Sens dubte serà un moment més que propici per rellegir les seves obres destacades: *Libro de la vida*, *Camino de perfección*, *Moradas*, *Fundaciones*...

Al segle XVI, santa Teresa parlava del nostre interior com «d'un hort ecològic» que cal cuidar i d'un castell ple d'estances que cal anar recorrent en el camí de fe. Al segle XXI, M. Victòria Molins, inspirant-se en l'obra de la santa i doctora de la fe, recupera aquestes metàfores per explicar com podem comunicar-nos amb Déu i com entrar dins nostre i fer un procés interior.

Tal com explica M. Victòria Molins, la seva «amistat» amb santa Teresa de Jesús ha anat evolucionant al llarg dels anys. Va començar de petita, quan a l'escola celebraven la festa i va aprendre alguns fets i frases. Ja al noviciat, va haver de llegir amb més profunditat les seves obres, però M. Victòria Molins confessa «que no entenia res d'aquell castellà antic...». Tot va canviar en l'època universitària, quan va aprendre a llegir els clàssics del segle XVI: sant Joan de la Creu i santa Teresa de Jesús. «Això em va permetre estimar-la literàriament...»

Després va venir una època molt difícil, cap als 40 anys, plena de dubtes. «Casualment», explica la religiosa teresiana, «vaig anar a una conferència de Tomás de la Cruz, eminent teresianista, i em vaig quedar bocabada: al capítol 8 del *Libro de la vida*, santa Teresa explica la seva lluita entre el món que la cridava i Déu, que l'atreia». M. Victòria Molins s'hi va veure reflectida, i això va suposar per a ella una conversió molt forta. A partir d'aleshores es va especialitzar en santa Teresa de Jesús, se'n va anar a estudiar al Teresianum de Roma, va fer cursets d'especialització... «Des d'aleshores m'és companya de camí.»

A l'hora de definir breument la personalitat de santa Teresa de Jesús, M. Victòria Molins diu que és el «prototip de dona que va trencar motlles». Va crear una espiritualitat diferent que passava d'una religió molt estereotipada a una amistat amb Jesús. «Per això la van criticar tant i el seu *Libro de la vida* va ser censurat per la Inquisició. «*Al fin, Señor, muero hija de la Iglesia*», va dir santa Teresa abans de morir. Més enllà d'altres interpretacions que se'n puguin fer, per a M. Victòria Molins el que venia a dir la santa més o menys era: «*Al fin, Señor, no me han excomulgado...*»

«passeig de la mà de la santa d'Àvila» permet a M. Victòria Molins aprofitar-se «de la seva saviesa» per acostar-se als nostres problemes actuals i «donar-los un bany d'optimisme evangèlic, que és el que es respira als seus escrits».

«Santa Teresa no es va quedar al convent, sinó que anava pel carrer i parlava amb tothom...», explica M. Victòria Molins. Per això, li ha agradat molt treure al carrer santa Teresa de Jesús i imaginar-se-la, posem per cas, cara a cara amb un home que acaba de sortir de la presó, que lluita per deixar les seves addiccions i que de vegades se sent com deixat de la mà de Déu. És aleshores que santa Teresa de Jesús li recorda que Déu sempre és amb ell: «*Nuestra alma es como un castillo luminoso donde habita Dios...*»

Cinquè centenari

El 28 de març del 2015 es commemorarà el cinquè centenari del naixement

El monestir de Poblet, model de sostenibilitat

Joan Boronat / Poblet

Els últims anys, el monestir de Poblet treballa perquè el seu funcionament sigui eficient i un espai sostenible. Aquesta és la primera lliçó que els monjos transmeten als visitants que participen en les jornades de biodiversitat.

La comunitat cistercenca de Poblet promou la reutilització de compostos o la dutxa sense sabó. Una vintena de persones van participar fa uns dies en l'experiència, la qual va incloure una observació astronòmica. En els propers mesos hi haurà propostes com el cicle de la natura perquè un públic urbà conegui l'agricultura tradicional.

Pel que fa a la I Jornada de la Biodiversitat, es tracta d'una iniciativa impulsada per Sternàlia, creadors del sopar a l'Observatori Fabra de Barcelona i que per primer cop organitzen una activitat fora de la capital catalana. En el decurs de la visita, els monjos de Poblet van mostrar al públic tots els ajustos, canvis i millores que han dut a terme al recinte monacal i que han ajudat a reduir el consum energètic, sobretot d'aigua, en un 95% , i també de gasoil, a la meitat. Com va explicar el prior, Lluç Torcal, el procés de reconversió ecològica va començar l'any 2007.

En aquests anys, s'ha reduït el consum energètic amb la incorporació d'energies verdes, com la solar i l'eòlica, i es projecta una caldera de biomassa de piròlisi per posar fi al consum de gasoil. Amb aquests nous sistemes energètics, el monestir produeix 20 kW de potència. També han incorporat un sistema per a la conversió dels residus orgànics en fertilitzants i poder evitar productes químics en els cultius.

Aquesta mateixa filosofia s'aplica al dia a dia dels monjos, que elaboren el seu propi sabó amb restes d'aliments, es fan la pasta per rentar-se les dents o fins i tot han incorporat les dutxes sense sabó, que es basen en la ionització de l'aigua, simulant el que passa de manera natural en una cascada d'aigua. Els visitants també van veure un taller per aprendre a crear un planter de les varietats autòctones locals i animar els participants a conrear les seves verdures i fruites.

Un sopar amb degustació de productes de la zona, de temporada, amb receptes de la gastronomia local de la Conca de Barberà va ser l'activitat prèvia de l'observació astronòmica, que va tancar la jornada. Els visitants descansen a la nit a l'hostatgeria del monestir de Poblet i diumenge poden gaudir de diverses excursions per la zona.

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
 ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

al kilando
 by FINCAS GANDIA

DIPUTACIÓ 189
 08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
 93 451 50 00

Clam contra la cristianofòbia

El periodista Daniel Arasa presenta el seu nou llibre «Cristianos, entre la persecución y el *mobbing*»

Samuel Gutiérrez

Cada cinc minuts mor al món un cristià víctima de la persecució religiosa. En total, són més de 100.000 al cap de l'any. Amb l'objectiu de treure a la llum i denunciar aquesta autèntica emergència humanitària, el periodista Daniel Arasa acaba de publicar *Cristianos, entre la persecución y el mobbing* (Editorial Milenio). L'obra, presentada recentment a la Universitat Abat Oliba-CEU, és un treball de recerca exhaustiu que a través de centenars de dades i reflexions pretén «posar en evidència una de les grans injustícies de la societat actual», assegura l'autor.

El cristianisme és avui la religió més perseguida del planeta, subratlla Arasa, realitat dramàtica que és sistemàticament silenciada per la majoria d'institucions internacionals, governs i mitjans de comunicació. El seu darrer llibre vol ser una resposta a aquest silenciament i denunciar amb xifres i fets les diferents modalitats de violència que s'exerceix avui contra els cristians. D'una banda, indica el periodista, hi ha «la persecució oberta, sovint sagnant, en la qual abunden les morts, les tortures, les amenaces, l'assetjament...» Aquesta es produeix sobretot als països musulmans. Daniel Arasa, però, no s'atura aquí. Hi ha una altra mena de persecució, assegura, molt més subtil

i, fins i tot, sibil·lina, que es dona a Occident i als països democràtics en general. «Abunden cada vegada més els casos d'intolerància i de discriminació —assenyala—. És una hostilitat sense estridències, una pressió subtil, erosiva, de marginació i aïllament, de sotmetre a paròdies. No hi ha persecució religiosa, però sí que hi ha sovint escarni cultural.»

El darrer llibre de Daniel Arasa és una aposta clara per la llibertat reli-

giosa. Així ho va assenyalar el mateix autor en la presentació de l'obra: «La llibertat religiosa ens interessa a tots, creients i no creients. Perquè és una de les llibertats més importants de la persona, perquè afecta un dels aspectes més íntims. La llibertat religiosa afecta decisivament la resta de llibertats.» Juntament amb Arasa, van intervenir també en l'acte Ariadna Blanco, delegada a Catalunya d'Ajuda a l'Església Necessitada; Josep M. Castellví, pre-

sident de la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques; i Joan-Andreu Rocha, vicedegà de periodisme de la Universitat Abat Oliba-CEU. Aquest últim, des de la seva experiència com a col·laborador de l'OSCE, ha pogut constatar en primera persona que «els actes de discriminació contra els cristians a Europa són reals i, fins i tot, es poden quantificar».

Per la seva banda, Ariadna Blanco va agrair a l'autor la cessió dels drets d'autor a favor d'Ajuda a l'Església Necessitada, gest que, una altra vegada, posa en relleu «la seva generositat i solidaritat envers els que pateixen a causa de la seva fe». «Ningú no pot negar que avui dia, que es parla tant de pluralisme cultural i diversitat religiosa, la pràctica de la llibertat religiosa dels cristians en la vida real es converteix moltes vegades en paper mullat —afegia Blanco—. Cal denunciar-ho, no podem romandre indiferents. Amb tot, no podem tornar el mal pel mal.» *Cristianos, entre la persecución y el mobbing* s'emmarca en aquesta línia. Vol ser una veu que s'alça al desert, veu que posa al descobert i denuncia el drama de la persecució als cristians: «En els darrers anys, el 75% de les víctimes de persecució religiosa són cristians, la majoria catòlics, i centenars estan sotmesos a persecució més o menys intensa.»

MARIO BÉRGAMO

La felicidad de Francisco

Ediciones Robinbook, 2013, 160 pàg.

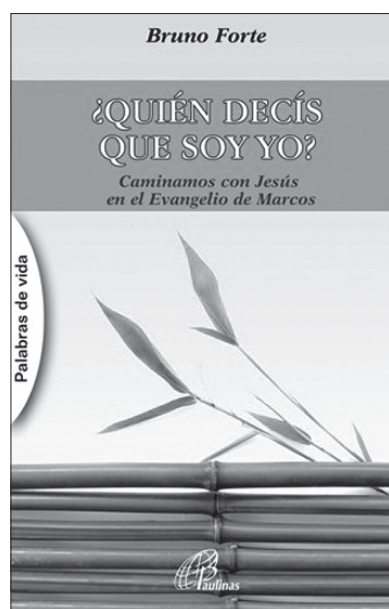
Alè d'esperança

En aquest llibre es recullen els pensaments i les reflexions del papa Francesc sobre temes tan transcendents com el compromís, la perseverança, els valors o la superació. Les seves paraules —tant les més recents com les que corresponen a la seva època de bisbe— són un alè d'esperança per a creients i no creients, perquè són un autèntic compendi de saviesa i fe que poden servir com a camí de desenvolupament personal i espiritual.

BRUNO FORTE

¿Quién decís que soy yo?

Editorial Paulinas, 2013, 84 pàg.

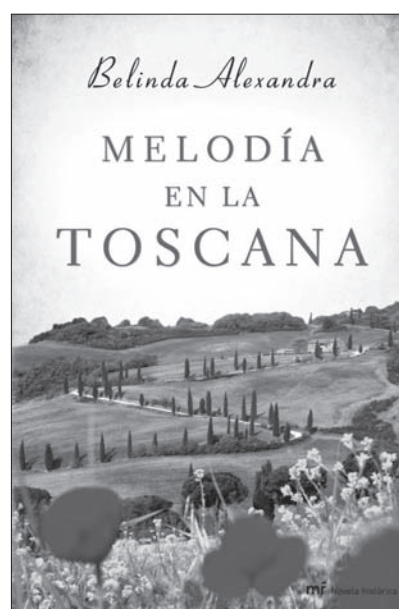
Professió de fe

Quina actitud va tenir Jesús davant la seva vida? I enfront la seva mort? La vida i la missió de Jesús abracen tots aquells que han estat, són i seran tocats per la bona nova del seu amor. Però, sobretot, ens preguntem: qui és Jesús, el Fill de Déu, per a nosaltres avui? L'evangelio de Marc ens ajuda a donar una resposta compromesa a totes aquestes preguntes, una resposta que es fa professió de fe, que afecta tota la nostra vida.

BELINDA ALEXANDRA

Melodía en la Toscana Ediciones

Martínez Roca, 2013, 662 pàg.

Amor i coratge

Florència, 1914. Un home misteriós a qui diuen *el Llop* abandona una recent nascuda a les portes d'un convent de clausura. Una clau de plata amagada entre els draps que l'embolcallen és l'única pista sobre la seva identitat. Quinze anys després, Rosa Bellocchi s'ha convertit en una jove amb un do especial per a la música i una sensibilitat inaudita cap a tot allò que l'envolta. L'escriptora Belinda Alexandra ens presenta una història d'amor i coratge ben tendra.

KIM STANLEY ROBINSON

2312

Editorial Minotauro, 2013, 528 pàg.

Ciència-ficció

Anys 2312. Els avenços científics i tecnològics han obert una porta a un horitzó excepcional. La Terra ja no és l'única llar de la humanitat: Ilunes i planetes de tot el sistema solar s'han convertit en hàbitats nous. Una sèrie de fets força la humanitat a afrontar el seu passat, el seu present i el seu futur. El primer d'aquests fets es produeix a Mart, a la ciutat de Terminator, lloc que suposa un prodigi sense precedents de l'enginyeria.

**CAP
FOC
AL
BOSC**

**Diputació
Barcelona**

#capfocalbosc
gencat.cat/incendis

**Generalitat
de Catalunya**

Crítica literària

Sobre la Sagrada Família: hi és tot

Els autors d'aquesta obra monogràfica són dos especialistes ben qualificats. Jordi Bonet Armengol, que ha estat fins ara el titular com a arquitecte director de les obres del temple, i fill d'un dels arquitectes col·laboradors de Gaudí, Lluís Bonet. Erudit en aquestes matèries que ha pogut conèixer i apreciar la col·laboració amb Gaudí d'altres col·legues com els arquitectes Isidre Puig Boada, Sugrañes i Quintana. Es fa palès el domini que Gaudí tenia de la geometria i de les matemàtiques, que es manifesta en la plasmació de les formes hiperbòides o paraboloides, en la col·locació de les columnes, o en el disseny de les voltes. Ens atrevim a dir que aquest llibre també reflecteix l'experiència que es continua transmetent als arquitectes joves que ja han pres la torxa. Hi trobem explicacions sobre aquesta arquitectura, amb els càlculs i les tècniques que l'han acompanyat i la utilitat i el sentit de tots els elements que s'han aplicat en les seves formes, dels materials emprats, i sobre el treball de tots els que en la concepció, disseny i realització han contribuït a tot el que ja ha esdevingut aquesta basílica, i també reproduccions

JORDI BONET i ARMENGOL - ARMAND PUIG i TÀRRECH
Arquitectura i símbol de la Sagrada Família
Pòrtic, 2013, 224 pàg.

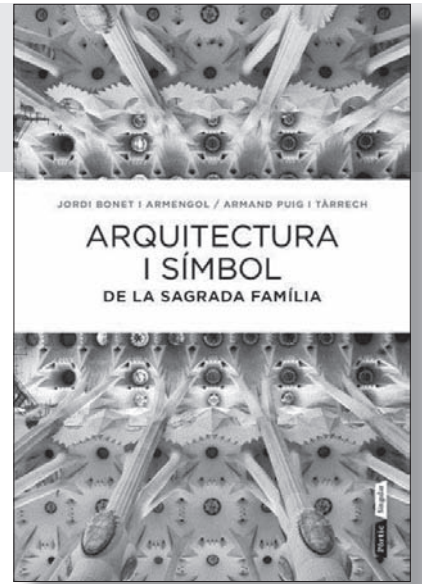
de dibuixos i maquetes sobre qüestions constructives. L'obra ens il·lustra sobre la relació de l'edifici, la decoració i els complements, no solament pel que fa al ric interès arquitectònic, sinó també al valor teològic.

L'altre coautor és un eclesiàstic, el Dr. Armand Puig, que també està emparentat amb Gaudí perquè igualment ha sorgit del Camp de Tarragona, de la Selva del Camp, i allí no solament s'ha exercitat en les feines pastorals, basades en una sòlida formació teològica, bíblica o històrica, que n'han fet un prestigiós escriptorista, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, sinó també en activitats artístiques, escèniques i musicals, que requereixen llenguatge i moviment i imaginació, com el *Misteri de la Selva*. Ell pot explicar com s'expressen amb lletres de pedra tant la revelació del Déu Creador en la natura,

també amb motius minerals, vegetals i animals, com la dels dos Testaments, que han de culminar en la Jerusalem celestial. Un gaudi complet per a la vista, el cap i el cor. A la Sagrada Família hi és tot i tot es pot explicar.

Tots dos autors parlen de Barcelona, i de les seves catedrals: i d'aquesta, denominada la catedral d'Europa, per no dir del món, patrimoni de la humanitat, que s'ha enlairat a l'antic poble de Sant Martí de Provençals, en una Barcelona que estrenava el Pla Cerdà.

El llibre ens presenta el context històric i cultural de la Barcelona dels segles XIX, XX i XXI, des de la Renaixença, quan ressonaven les veus de Verdaguer o Maragall, immersa en una eferescència econòmica i social, i amb moltes iniciatives espirituals com les que promovien les devocions als primers anys de la vida de Jesús en el si de la seva Sagrada Fa-

mília, i es posava l'accent en allò que es referia al treball i a la família. No volem pas resumir el contingut del llibre: s'ha de llegir íntegrament, i com es vulgui, seguit o fent-li preguntes i sentint-ne les respostes. El lector hi trobarà tot el que desitja.

Ferran Blasi Birbe
Capellà i escriptor

Crítica cinematogràfica

La banalitat del mal, una reflexió del passat de plena actualitat

HANNAH ARENDT
DIRECTORA:

Margarethe von Trotta.

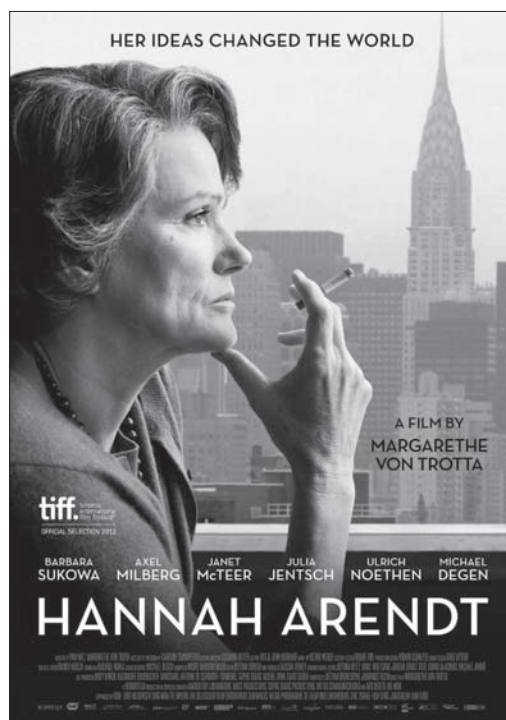
INTÈRPRETS: Barbara Sukowa, Axel Milberg, Janet McTeer, Julia Jentsch, Ulrich Noethen, entre altres.

MÚSICA: André Mergenthaler.

GÈNERE: Drama biogràfic.

113 minuts.

França, Alemanya, Luxemburg, 2013.

Que Margarethe von Trotta faci una pel·lícula sobre Hannah Arendt no és cap casualitat. Aquesta directora, amb un fort accent polític i feminista, ha volgut ressaltar la figura d'aquesta filòsofa alemanya d'origen jueu per l'actualitat del seu pensament sobre la complexa manifestació i presència del mal. En aquest temps de corrupció econòmica i política, ètica en última instància, la seva crònica sobre el judici a Adolf Eichmann, ens recorda fins a quin punt el mal s'emmascara i s'amaga sota la normalitat dels que diuen que només fan el que estan obligats a fer.

Arendt, estupenda interpretació de Barbara Sukowa, rep l'encàrrec del *The New Yorker* de seguir el judici a Jerusalem del qui va ser responsable de la logística de transport de l'Holocaust. Aquest ha estat segrestat il·legalment l'11 de maig del 1960 per agents del

Mossad i traslladat a Israel. La pel·lícula se centra en aquest episodi de la vida de l'escriptora a partir del qual coneixem el cercle de les seves amistats a Nova York: el seu marit interpretat per Axel Milberg, la seva amiga, la novel·lista Mary McCarthy, encarnada per Janet McTeer, el filòsof de la responsabilitat Hans Jonas (Ulrich Noethen), el militant i pensador sionista Kurt Blumenfeld (Michael Degen). En la presentació de la vista oral se'ns mostren imatges de l'arxiu del mateix judici, amb la qual cosa el personatge d'Eichmann és interpretat pel mateix oficial de les SS, que

es presenta amb l'aparença d'un subjecte normal, una mica patètic, darrere d'un físic petit i aparentment pacífic.

La visita de Hannah Arendt a Jerusalem la porta a recordar aquells temps foscos en què va estar a França reclosa en un camp de refugiats del qual va fugir als Estats Units, just a temps per no ser deportada a un camp d'extermini. Aleshores la memòria la porta a recordar la seva relació amb Martin Heidegger (Klaus Pohl) de qui va ser amant i alumna, ja que era 17 anys més jove que el mestre que la va ensenyar a pensar. El filòsof és presentat com algú prou inconscient i immadur, la coherència del qual queda en entredit. Després del posicionament d'Arendt, amb la sortida de les seves cròniques, postula que Eichmann és més aviat un funcionari buròcrata que un personatge monstruós i que alguns consells jueus no van trobar la forma de resistir-se a la barbàrie nazi. Tot això condueix al fet que els amics sionistes de la pensadora l'abandonin. Només alguns fidels com el seu espòs, la seva secretària, la seva amiga McCarthy, el seu editor i els estudiants es posicionen de part seva. Això desemboca en una intervenció final a la universitat on ella aclareix la seva postura i denuncia el llinxament moral al qual se sent sotmesa.

Amb una realització gens efectista i escassament melodramàtica, compta amb una banda sonora mínima al servei del drama. La història descansa en els

personatges, en la paraula i en detalls subtils, les fotografies sobre l'escriptori, les llums a la nit, una esquena girada o pensar fumant. Tot això al servei de l'exaltació de l'exercici de pensar que busca la veritat sense emmudir la llibertat, amb una reivindicació, reincent en la filmografia de Von Trotta, sobre la capacitat diferencial de la dona per obrir camins de lucidesa, i, fins i tot, de pietat reconciliadora. Cosa que sempre obliga l'espectador a contrastar els personatges femenins amb els masculins.

La gran virtut d'aquesta pel·lícula forma part de les seves opcions bàsiques. Un exercici de filosofia que passa de la política a l'antropologia i des d'aquesta a l'espiritualitat. La mirada, sense contemplacions, a la profunditat del mal que es presenta sota formes autojustificadores que anul·len la llibertat i la consciència és una lucidesa insondable. El que és extremadament perillós i maligne és que Eichmann pot ser qualsevol. El poder del mal traspasa els límits de les decisions personals i s'apropa al misteri teològic de la iniquitat. On la fe indica, com sorprenentment apareix a la pel·lícula, que l'única cosa radical, en el sentit de primer i últim, és la bondat. O el que és el mateix, que l'ésser humà es recupera davant la pregunta del seu Déu que li inquireix, com a Caïn, «on és el teu germà?»

Pregunta avui que es dirigeix, actual i especial, als que tenen i controlen les capitals, els polítics i els jutges, però sobretot a cada ésser humà, que és capaç de mirar-se ell mateix sense renunciar a pensar i, fins i tot, a creure.

Peio Sánchez
Director del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona

Pensant-ho millor

El que tinc t'ho dono

No podem copsar tota la veritat, bondat i bellesa del que ens ha estat revelat, però ho podem llegir i repassar a la Bíblia i en la predicació de l'Església. El nostre goig i la nostra pau és meditar-ho i contemplar-ho; descobrir-ne cada dia un raig de llum nou, un reflex de la veritat, bondat i bellesa del nostre Déu en la faç del Fill entregat per nosaltres.

El misteri de l'Encarnació, el Nadal, el pas de Jesús de Natzaret per aquest món fent el bé. El Misteri Pasqual. El do de l'Esperit Sant són un esclat permanent, contínuament actuat, de l'amor de Déu, veritat de bellesa sublim, que ha inspirat les més belles composicions artístiques plàstiques, literàries i musicals. Els vint segles de servei de l'Església al món: els Fets dels apòstols, els màrtirs, els sants Pares i Doctors de l'Església, les santes verges són un testimoniatge contundent de la veritat salvadora d'aquest amor de Déu i alhora són l'explicació més clara i convincent dels misteris de la nostra fe cristiana. També acrediten la veritat benefactora d'aquest amor les fundacions, fetes al llarg de la història, per atendre i remeiar les necessitats més urgents de cada època i cada lloc. Així com el servei permanent de les parròquies i

el testimoniatge de les famílies cristianes i el servei generós de tants laics i laiques. Hi ha molts valors amagats en la nostra realitat eclesial, encara que a vegades ens expressem en termes d'un cert cansament o desencís, bo i mantenint, gràcies a Déu, la fidelitat enmig de les contrarietats. Tenim cristians i cristianes en tots els estats de vida, rics espiritualment, generosos, d'una extraordinària finor evangèlica. Sovint enmig d'una certa pobresa de recursos humans, de prestigi i d'èxit social. Com sant Pere, podem dir als nostres conciutadans: «De plata i or no en tinc, però el que tinc t'ho dono: en nom de Jesús de Natzaret, camina» (Ac 3,6).

Ens cal educar el cor per ser fills de Déu, per ser germans sense discriminacions. Ens hem de sotmetre al judici de la Paraula de Déu, per cercar la bellesa de la veritat i viure-la bondadosament amb senzillesa. Ens cal aprendre del Mestre i Senyor, del Fill de Déu, que fet home per nosaltres, estima amb un cor de carn com el nostre i ens va ensenyar a ser com ell, en ell i amb ell, fills de Déu Pare. I germans amb ell, per amor, estimant. Per això ens va fer do de la seva vida i ens la dóna a combregar.

Carles Soler i Perdigó
Bisbe emèrit de Girona

Rauxa

Imatge del Déu amor

Eduard Brufau

Els cristians sabem que, tal com se'ns diu al començament del Gènesi, Déu va crear l'home a imatge seva. Ara bé, aquesta afirmació que d'entrada ens sembla tan natural, mirada de prop ens desperta un seguit d'interrogants que semblen desmentir-la. Al llarg de la vida els cristians experimentem la diferència fonamental, gairebé abismal, que hi ha entre el Pare creador i nosaltres, criatures seves: mentre que Ell és etern, misericordiós i incommensurable, nosaltres som mortals, pecadors per naturalesa i minúsculs. Si la diferència és d'aquesta magnitud, en què som imatge de Déu?

Déu és amor, l'amor absolut, i si ens va crear a imatge seva és perquè ens va donar la capacitat d'estimar. Només en la mesura que estimem, que ens arrisquem a sortir de nosaltres mateixos per donar-nos als altres sense esperar res a canvi, som imatge de Déu. Quan participem d'alguna de les diferents formes d'amor humà —l'amistat, l'amor conjugal i el paterno-fili-al— i quan anem descobrint el misteri d'estimar Déu, ens deixem modelar a imatge seva. Aquesta deïficació no ens allunya del món, no ens deshumanitza pas, sinó que ens allibera de la nostra mesquinesa i ens fa ser més persones. El pla de Déu per a nosaltres és que participem del seu amor i estimem sense condicions, perquè l'amor només pot crear amor.

catradio.cat/paraules
t f

**ARA, MÉS QUE MAI,
PARAULES DE VIDA**

Un espai obert per parlar
de l'actualitat de l'Església.

Amb Emili Pacheco
Diumenges, de 6 a 6.30 h

Emili Pacheco

ARA, MÉS QUE MAI,
LA RÀDIO NACIONAL
DE CATALUNYA.

Descarrega't l'aplicació
de Catalunya Ràdio!

CATALUNYA
RÀDIO